

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 24. jūnijā *

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	4
Tiesvedības priekšvēsture	6
Lietas dalībnieku prasījumi	9
Par Weichert pretapelācijas sūdzības lietā C-293/13 P pieņemamību	11
Lietas dalībnieku argumenti	10
Tiesas vērtējums	11
Par Del Monte apelācijas sūdzību lietā C-293/13 P	12
Par “Weichert” interesi iesniegt atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību	11
Lietas dalībnieku argumenti	11
Tiesas vērtējums	11
Par lietā C-293/13 P izvirzīto pirmo apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz to, ka pārkāpuma laikā “Del Monte” un “Weichert” nebija viena ekonomiska vienība	12
Lietas dalībnieku argumenti	12
Tiesas vērtējums	14
Par lietā C-293/13 P izvirzīto otro apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz pierādījumu sagrozišanu	17
Lietas dalībnieku argumenti	17
Tiesas vērtējums	19
Par lietā C-293/13 P izvirzīto trešo apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz pierādīšanas pienākumu	20

* Tiesvedības valoda – angļu.

Lietas dalībnieku argumenti	20
Tiesas vērtējums	21
Par lietā C-293/13 P izvirzīto ceturto apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz “in dubio pro reo” principu	21
Lietas dalībnieku argumenti	21
Tiesas vērtējums	22
Par lietā C-293/13 P izvirzīto piekto apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz vienota un turpināta pārkāpuma neesamību	22
Lietas dalībnieku argumenti	22
Tiesas vērtējums	23
Par Komisijas apelācijas sūdzību lietā C-294/13 P	24
Par “Weichert” interesi iesniegt atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību	24
Lietas dalībnieku argumenti	24
Tiesas vērtējums	24
Par lietā C-294/13 P izvirzīto pirmo apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz “Weichert” tiesību aktos noteiktu pienākumu sniegt informāciju Komisijai	24
Lietas dalībnieku argumenti	24
Tiesas vērtējums	26
Par lietā C-294/13 P izvirzīto otro apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz ekonomiskas vienības starp “Del Monte” un “Weichert” neesamību administratīvā procesā	27
Par Weichert un Del Monte pretapelācijas sūdzībām lietā C-294/13 P	29
Lietas dalībnieku argumenti	27
Tiesas vērtējums	27
Par strīdu pirmajā instancē	28
Par tiesāšanās izdevumiem	28

Apelācija — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Eiropas banānu tirgus — References cenu noteikšanas koordinācija — Jēdziens “ekonomiska vienība” starp divām sabiedrībām — Jēdziens “izšķiroša ietekme” — Sabiedrības vairojamība par citas sabiedrības rīcību — Pierādījumu sagrozīšana — Pierādīšanas pienākums — Princips “in dubio pro reo” — Jēdziens “vienots un turpināts pārkāpums” — “Saskaņoto darbību” jēdziens — Jēdziens “pārkāpums mērķa dēļ” —

Uzņēmumi, kas ir aizliegtās vienošanās dalībnieki — Informācijas sniegšana Komisijai — Tiesību aktos paredzēts pienākums — Apjoms — Tiesības pašam sevi neapsūdzēt — Persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē — Pretapelācija — Pieņemamība

Apvienotās lietas C-293/13 P un C-294/13 P

par apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, kuras 2013. gada 24. maijā iesniedza

Fresh Del Monte Produce Inc., Džordžtauna [*George Town*], Kaimanu salas (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *B. Meyring, Rechtsanwalt*, un *L. Suhr, advocate*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Biolan, M. Kellerbauer* un *P. Van Nuffel*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

Internationale Fruchthandels Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, Hamburga (Vācija), ko pārstāv *K. Smith, QC*, kā arī *C. Humpe* un *S. Kon, solicitors*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē (C-293/13 P),

un

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Biolan, M. Kellerbauer* un *P. Van Nuffel*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Fresh Del Monte Produce Inc., Džordžtauna [*George Town*], Kaimanu salas (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *B. Meyring, Rechtsanwalt*, un *L. Suhr, advocate*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja pirmajā instancē,

Internationale Fruchthandels Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, Hamburga (Vācija), ko pārstāv *K. Smith, QC*, kā arī *C. Humpe* un *S. Kon, solicitors*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē (C-294/13 P).

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja *R. Silva de Lapuerta* [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši *K. Lenaerts* [*K. Lenaerts*], Tiesas priekšsēdētāja vientieks, kas pilda otrās palātas tiesneša pienākumus, *Ž. K. Bonișo* [*J.-C. Bonichot*], *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadjiev*] (referents) un *Ž. L. da Krušs Vilasa* [*J. L. da Cruz Vilaça*],

ģenerālvokāte *J. Kokote* [*J. Kokott*],

sekretārs V. Turē [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 9. oktobra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2014. gada 11. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar apelācijas sūdzību lietā C-293/13 P *Fresh Del Monte Produce Inc.* (turpmāk tekstā – “*Del Monte*”) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Fresh Del Monte Produce/Komisija* (T-587/08, EU:T:2013:129; turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru tā, pirmkārt, noraidīja tās prasību atcelt Komisijas 2008. gada 15. oktobra Lēmumu C(2008) 5955, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu (Lieta COMP/39 188 – Banāni) (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) un, otrkārt, apmierināja tās prasību samazināt ar šo lēmumu uzlikto naudas soda apmēru.
- 2 Ar pretapelācijas sūdzību lietā C-293/13 P *Internationale Fruchthimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG* (turpmāk tekstā – “*Weichert*”) lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu.
- 3 Ar apelācijas sūdzību lietā C-294/13 P Eiropas Komisija lūdz atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punktu, kurā Vispārējā tiesa ir nolēmusi samazināt naudas sodu, kas ar apstrīdēto lēmumu uzlikts *Del Monte*.
- 4 Ar attiecīgajām pretapelācijas sūdzībām lietā C-294/13 P *Del Monte* un *Weichert* lūdz – gadījumā, ja Tiesa apmierinātu Komisijas šajā lietā iesniegto apelācijas sūdzību, – pirmkārt, atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl Vispārējā tiesa ir nolēmusi, ka tās nevar atsaukties uz tiesībām sevi neapsūdzēt, un, otrkārt, samazināt tām solidāri uzlikto naudas sodu.

Atbilstošās tiesību normas

- 5 Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 18. panta “Informācijas pieprasījumi” 1.–4. punktā ir noteikts:

“1. Lai veiktu pienākumus, kas tai uzlikti ar šo regulu, Komisija ar vienkāršu pieprasījumu vai ar lēmumu var pieprasīt uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām sniegt visu vajadzīgo informāciju.

2. Ja tiek nosūtīts vienkāršs pieprasījums pēc informācijas uzņēmumam vai uzņēmumu apvienībai, Komisija paziņo pieprasījuma juridisko pamatu un nolūku, norāda informāciju, kura vajadzīga, un nosaka termiņu, kurā jāsniedz informācija, un sodus, kuri paredzēti 23. pantā par nepatiesas vai maldinošas informācijas sniegšanu.

3. Ja Komisija pieprasa uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām sniegt informāciju ar lēmumu, tā paziņo pieprasījuma juridisko pamatu un nolūku, norāda informāciju, kura vajadzīga, un nosaka termiņu, kurā tā jāsniedz. Tā norāda arī sodus, kas paredzēti 23. pantā, un norāda vai piemēro sodus, ko paredz 24. pants. Turklāt tā norāda Eiropas Kopienu Tiesas tiesības pārskatīt lēmumu [tiesības pārsūdzēt lēmumu Eiropas Kopienu Tiesā].

4. Uzņēmumu īpašnieki vai to pārstāvji un, juridisku personu gadījumā, uzņēmēj sabiedrības vai uzņēmumi, vai, tādu asociāciju gadījumā, kas nav juridiskas personas, personas, kas ir pilnvarotas tās pārstāvēt pēc likuma vai pēc to statūtiem, sniedz pieprasīto informāciju attiecīgā uzņēmuma vai

attiecīgās uzņēmumu apvienības vārdā. Juristi, kas ir attiecīgi pilnvaroti rīkoties, var sniegt informāciju savu klientu vārdā. Klienti nes pilnu atbildību, ja sniegtā informācija ir nepilnīga, nepatiesa vai maldinoša.”

- 6 Minētās regulas 23. panta “Soda naudas [Naudas sodi]” 1. punkta a) un b) punktā ir precizēts:

“Komisija ar lēmumu var uzlikt uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām soda naudas [naudas sodus], kas nepārsniedz 1 % no kopējā apgrozījuma iepriekšējā uzņēmējdarbības gadā, ja tiši vai nolaidības dēļ:

- a) tās sniedz nepatiesu vai maldinošu informāciju, atbildot uz pieprasījumu, kas izdarīts saskaņā ar 17. pantu vai 18. panta 2. punktu;
- b) atbildot uz pieprasījumu, kas izdarīts saskaņā ar 17. pantu vai 18. panta 3. punktu, tās sniedz nepatiesu, nepilnīgu vai maldinošu informāciju vai nesniedz informāciju pieprasītajā termiņā”.

- 7 Šīs pašas regulas 24. panta “Periodiski soda maksājumi [Kavējuma naudas]” 1. punkta d) apakšpunktā ir noteikts:

“Komisija uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām ar lēmumu var uzlikt periodiskus soda maksājumus [kavējuma naudas], kas nepārsniedz 5 % no vidējā dienas apgrozījuma iepriekšējā uzņēmējdarbības gadā, par katru dienu, kas seko pēc termiņa, kurš noteikts ar lēmumu, lai piespiestu tās:

[..]

- d) iesniegt pilnīgu un patiesu informāciju, ko Komisija pieprasījusi ar lēmumu atbilstoši 17. pantam vai 18. punkta 3. punktam”.

- 8 Komisijas Paziņojuma par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu [aizliegtu vienošanos] gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “2002. gada Paziņojums par sadarbību”) 20.–23. punktā ir paredzēts:

“B. Sodanaudas [Naudas soda] samazinājums

20. Uzņēmumi, kas neatbilst iepriekšminētajā A iedaļā izklāstītajiem noteikumiem, var pretendēt uz tās sodanaudas [naudas soda] samazinājumu, kas tiem citādi būtu uzlikta.

21. Lai varētu pretendēt uz sodanaudas [naudas soda] samazinājumu, uzņēmumam ir jāiesniedz Komisijai pierādījumi par iespējamo pārkāpumu, kas būtiski papildina pierādījumus, kas jau ir Komisijas rīcībā, un tiem jāpārtrauc dalība iespējamajā pārkāpumā ne vēlāk, kā pierādījumu iesniegšanas laikā.

22. “Pievienotās vērtības” jēdziens attiecas uz to, ciktāl iesniegtie pierādījumi pēc sava rakstura un detalizētības pakāpes stiprina Komisijas spēju pierādīt attiecīgos faktus. Veicot šādu vērtējumu, Komisija parasti uzskata, ka lielāka vērtība ir rakstiskiem pierādījumiem, kas iegūti laikposmā, uz kuru attiecas fakti, nevis vēlāk iegūtiem pierādījumiem. Tāpat arī uzskata, ka lielāka vērtība ir pierādījumiem, kas tieši attiecas uz attiecīgajiem faktiem, nevis pierādījumiem, kam ir netieša saistība.

23. Visos galīgajos lēmumos, ko Komisija pieņem administratīvās procedūras beigās, Komisija nosaka:

- a) vai uzņēmuma iesniegtajiem pierādījumiem piemīt būtiska papildu vērtība, salīdzinot ar pierādījumiem, kas tajā pašā laikā ir Komisijas rīcībā;

- b) uzņēmumam piemērojamo sodanaudas [naudas soda] samazinājuma līmeni attiecībā pret sodanaudu [naudas sodu], kas citādi tiktu uzlikta uzņēmumiem šādā veidā:
- pirmais uzņēmums, kas atbilst 21. punkta nosacījumiem: 30–50 % samazinājums,
 - otrais uzņēmums, kas atbilst 21. punkta nosacījumiem: 20–30 % samazinājums;
 - turpmākie uzņēmumi, kas atbilst 21. punkta nosacījumiem: samazinājums līdz 20 %.

Lai noteiktu samazinājuma līmeni katrā no minētajām kategorijām, Komisija ņem vērā laiku, kad ir iesniegti pierādījumi, kas atbilst 21. punkta nosacījumiem, un šo pierādījumu pievienoto vērtību. Tā var ņemt vērā arī uzņēmuma sadarbšanās apjomu un nepārtrauktību pēc pierādījumu iesniegšanas dienas.

Turklāt, ja uzņēmums iesniedz pierādījumus, kas attiecas uz Komisijai iepriekš nezināmiem faktiem, kuri tieši attiecas uz iespējamā karteļa [iespējamās aizliegtās vienošanās] nopietnumu vai ilgumu, Komisija neņem tos vērā, nosakot sodanaudu [naudas sodu] uzņēmumam, kas iesniedzis šos pierādījumus.”

Tiesvedības priekšvēsture

- 9 Šīs tiesvedības mērķiem tiesvedības priekšvēsture, kura izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–35. punktā, var tikt apkopota šādi.
- 10 Uzņēmumu grupa *Fresh Del Monte Produce* ir viens no lielākajiem vertikāli integrētajiem svaigu un svaigi grieztu augļu un dārzeņu ražotājiem, tirgotājiem un izplatītājiem pasaulē, kā arī viens no galvenajiem pārstrādātu augļu un dārzeņu, sulu, dzērienu, uzkožu un desertu ražotājiem un izplatītājiem Eiropā, Amerikas Savienotajās Valstīs, Vidējos Austrumos un Āfrikā. Savas preces – it īpaši banānus – tā visā pasaulē tirgo ar preču zīmi “Del Monte”.
- 11 *Del Monte* ir uzņēmumu grupas *Fresh Del Monte Produce* galvenais mātesuzņēmums. Šī uzņēmumu grupa darbojas banānu tirdzniecības jomā Eiropā, izmantojot vairākus tai pilnībā piederošus meitasuzņēmumus, tostarp *Del Monte Fresh Produce International Inc.*, *Del Monte (Germany) GmbH* un *Del Monte (Holland) BV*.
- 12 *Weichert* faktisko apstākļu rašanās laikā bija atbilstoši Vācijas tiesībām izveidota komandītsabiedrība, kuras darbība pamatā bija vērsta uz banānu, ananāsu un citu eksotisku augļu tirdzniecību Ziemeļeiropā. No 1994. gada 24. jūnija līdz 2002. gada 31. decembrim *Del Monte* netieši piederēja 80 % *Weichert* kapitāla, šajā gadījumā par starposmu izmantojot tai pilnībā piederošu meitasuzņēmumu *Westeuropa-Amerika-Linie GmbH* (turpmāk tekstā – “WAL”). Līdz 2002. gada 31. decembrim *Weichert* bija ar marku “Del Monte” tirgojamo banānu ekskluzīvā izplatītāja Ziemeļeiropā.
- 13 Šajā ziņā Komisija apstrīdētā lēmuma 382. un 383. apsvērumā ir uzskatījusi, ka *Weichert* bija partnerība starp *Del Monte* kā komandītu dalībnieku un sākotnēji *M. D. W.* un pēc tam, sākot ar 1999. gada martu, *Weichert* ģimeni kā komplementāriem dalībniekiem. It īpaši tā ir norādījusi, ka komerciālās attiecības starp šī kopuzņēmuma dalībniekiem tika noteiktas ar sabiedrības līgumu, kurš bija paredzēts, lai definētu komandītsabiedrības statūtus, t.i., konkrētāk, kontroles un vadības mehānismus (turpmāk tekstā – “sabiedrības līgums”), un ar ekskluzīvo izplatīšanas līgumu attiecībā uz banāniem, kurus *Del Monte* piegādāja, lai tos importētu Kopienā (turpmāk tekstā – “izplatīšanas līgums”).
- 14 2005. gada 8. aprīlī *Chiquita Brands International Inc.* (turpmāk tekstā – “*Chiquita*”), pamatojoties uz 2002. gada Paziņojumu par sadarbību, iesniedza pieteikumu par iecietību.

- 15 2005. gada 3. maijā Komisija piešķīra *Chiquita* nosacītu atbrīvojumu no naudas soda atbilstoši minētā paziņojuma 8. punkta a) apakšpunktam.
- 16 2007. gada 20. jūlijā Komisija nosūtīja tostarp *Chiquita, Dole Food Company Inc.* (turpmāk tekstā – “*Dole*”), *Del Monte* un *Weichert* paziņojumu par iebildumiem.
- 17 2008. gada 15. oktobrī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kura 1., 2. un 3. apsvērumā tā konstatēja, ka uzņēmumi, kas ir apstrīdētā lēmuma adresāti, ir piedalījušies saskaņotās darbībās, koordinējot savas references cenas uz banāniem, kuri tika tirgoti Ziemeļeiropā, proti, Austrijā, Beļģijā, Dānijā, Somijā, Vācijā, Luksemburgā, Nīderlandē, kā arī Zviedrijā, laikposmā no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim.
- 18 No apstrīdētā lēmuma 104. un 107. apsvēruma izriet, ka *Chiquita, Dole* un *Weichert* savas references cenas attiecībā uz savām markām noteica katru nedēļu, aplūkojamajā gadījumā – ceturtdienās no rīta, un paziņoja tās saviem klientiem. Izteiciens “references cenas” parasti attiecās uz zaļo banānu references cenām, jo dzelteni banānu references cenas parasti veidojās, tā sauktā “zaļo banānu” piedāvājuma cenai pieskaitot nogatavināšanas maksu.
- 19 Komisija apstrīdētā lēmuma 34. un 104. apsvērumā ir konstatējusi, ka “faktiskās cenas”, ko par banāniem maksāja mazumtirgotāji un izplatītāji, varēja izrietēt vai nu no sarunām, kas tika rīkotas vienreiz nedēļā, konkrētajā gadījumā ceturtdienās pēcpusdienā vai vēlāk, vai arī no piegādes līgumu izpildes ar iepriekš definētām cenu noteikšanas formulām, kurās izmantoja fiksēto cenu vai cenu, kas bija saistīta ar pārdevēja vai konkurenta references cenu vai arī kādu citu references cenu, tādu kā, piemēram, “*Aldi* cena”. Tirdzniecības tīkls *Aldi* katru ceturtdienu laikā no plkst. 11.00 līdz 11.30 saņēma piedāvājumus no saviem piegādātājiem un pēc tam formulēja pretpriekšlikumu, t.i., “*Aldi* cenu”, kuru maksāja piegādātājiem un kuru parasti noteica ap plkst. 14.00. Kopš 2002. gada otra pusgada “*Aldi* cenu” sāka arvien biežāk izmantot kā rādītāju banānu cenas aprēķināšanas mērķiem attiecībā uz noteiktu citu darījumu skaitu, tostarp darījumiem, kas attiecās uz noteiktās markas banāniem.
- 20 Komisija apstrīdētā lēmuma 51.–210. apsvērumā ir paskaidrojusi, ka uzņēmumi, kas ir šī lēmuma adresāti, tika iesaistīti divpusējā pirmstarifikācijas saziņā, kuras ietvaros tie apsprieda banānu cenu noteikšanas faktorus, t.i., faktorus, kas attiecās uz references cenām nākamajai nedēļai, kā arī apsprieda vai atklāja cenu tendences vai indikatīvas norādes par references cenām nākamajai nedēļai. Šī saziņa notika, pirms iesaistītie uzņēmumi noteica savas references cenas, kas parasti notika trešdienās, un pilnībā attiecās uz nākotnē piemērojamām references cenām.
- 21 Apstrīdētā lēmuma 56. un 57. apsvērumā Komisija ir konstatējusi, ka tādējādi *Dole* bija iesaistīta divpusējā saziņā gan ar *Chiquita*, gan ar *Weichert*. *Chiquita* zināja par pirmstarifikācijas saziņu starp *Dole* un *Weichert* vai vismaz sagaidīja šādas saziņas esamību.
- 22 No apstrīdētā lēmuma 54. apsvēruma izriet, ka minētā divpusējā pirmstarifikācijas saziņa bija vērsta uz to, lai mazinātu nenoteiktību par iesaistīto pušu rīcību attiecībā uz references cenām, kas tām bija jānosaka ceturtdienās no rīta.
- 23 Komisija apstrīdētā lēmuma 198.–208., 227., 247. un 273.–277. apsvērumā ir norādījusi, ka pēc tam, kad ceturtdienās no rīta attiecīgie uzņēmumi bija noteikuši savas references cenas, tie divpusēji apmainījās ar informāciju par savām references cenām. Šī vēlākā informācijas apmaiņa ļāva tiem kontrolēt individuālos cenu noteikšanas lēmumus, ņemot vērā pirms tam notikušo pirmstarifikācijas saziņu, un stiprināja to sadarbības attiecības.

- 24 Komisija apstrīdētā lēmuma 115. apsvērumā ir uzskatījusi, ka references cenas vismaz kalpoja par tirgus signāliem, tendencēm un/vai rādītājiem attiecībā uz paredzamām banānu cenu izmaiņām un bija svarīgas saistībā ar banānu tirdzniecību un iegūtajām cenām. Turklāt noteiktos darījumos cena bija tieši piesaistīta references cenām, izmantojot uz references cenām balstītās formulas.
- 25 No apstrīdētā lēmuma 228. un 229. apsvēruma izriet, ka Komisija ir uzskatījusi, ka attiecīgie uzņēmumi, kas piedalījušies saskaņotajās darbībās, nevarēja neņemt vērā no konkurentiem saņemto informāciju, nosakot savu rīcību tirgū, kā to turklāt tieši atzinušas *Chiquita* un *Dole*.
- 26 Komisija apstrīdētā lēmuma 54. un 271. apsvērumā ir secinājusi, ka pirmstarifikācijas saziņa, pirmkārt, starp *Dole* un *Chiquita* un, otrkārt, starp *Dole* un *Weichert* varēja ietekmēt cenas, ko piemēroja komersanti, un attiecās uz cenu noteikšanu un ka no tās izrietošo saskaņoto darbību mērķis bija ierobežot konkurenci EKL 81. panta izpratnē.
- 27 Minētā iestāde apstrīdētā lēmuma 258. apsvērumā ir uzskatījusi, ka visi apstrīdētajā lēmumā aprakstītie koluzīvie nolīgumi veido vienotu un turpinātu pārkāpumu ar mērķi ierobežot konkurenci Kopienā EKL 81. panta izpratnē. *Chiquita* un *Dole* tika atzītas par atbildīgām par vienotu un turpinātu pārkāpumu tā kopumā, savukārt *Weichert* tika atzīta par atbildīgu tikai par to pārkāpuma daļu, kas attiecas uz koluzīviem nolīgumiem ar *Dole*.
- 28 Ņemot vērā, ka Ziemeļeiropas banānu tirgu raksturoja nozīmīgs tirdzniecības apjoms starp dalībvalstīm un ka koluzīvie nolīgumi aptvēra ievērojamu Eiropas Savienības daļu, Komisija apstrīdētā lēmuma 333.–338. apsvērumā ir uzskatījusi, ka minētajiem nolīgumiem ir bijusi būtiska ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- 29 Konstatējusi, ka *Del Monte* kopā ar *Weichert* komplementārajiem dalībniekiem ir bijusi iespēja īstenot izšķirošu ietekmi uz veidu, kādā *Weichert* veic savu darbību, un pārkāpuma laikposmā tā šādu ietekmi patiešām ir īstenojusi, Komisija apstrīdētā lēmuma 384. un 432.–434. apsvērumā ir uzskatījusi, ka *Del Monte* un *Weichert* veido ekonomisku vienību un šis pēdējais minētais uzņēmums nav neatkarīgi noteicis savu rīcību tirgū. Rezultātā *Del Monte* un *Weichert* tika atzītas par “kopīgi un solidāri” atbildīgām par apstrīdētajā lēmumā aprakstīto EKL 81. panta pārkāpumu.
- 30 Saistībā ar naudas soda apmēra noteikšanu Komisija izmantoja Pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – “Pamatnostādnes”), un 2002. gada Paziņojumu par sadarbību.
- 31 Komisija ir noteikusi uzliedzamā naudas soda pamatsummu, kuru veido summa diapazonā no 0 % līdz 30 % – atbilstoši pārkāpuma smaguma pakāpei – no uzņēmuma attiecīgo pārdevumu vērtības, šo summu reizinot ar uzņēmuma dalības pārkāpumā gadu skaitu un pēc tam tai pieskaitot papildu summu no 15 % līdz 25 % no pārdevumu vērtības, lai atturētu uzņēmumus no prettiesiskas rīcības.
- 32 Uzliedzamā naudas soda pamatsumma tika samazināta par 60 % visiem apstrīdētā lēmuma adresātiem, it īpaši tādēļ, ka koordinācija attiecās uz references cenām. Papildu samazinājums par 10 % tika piešķirts *Weichert*, kas nebija informēta par pirmstarifikācijas saziņu starp *Dole* un *Chiquita*.
- 33 *Chiquita* tika piešķirts atbrīvojums no naudas soda saskaņā ar 2002. gada Paziņojumu par sadarbību. Nekādas citas korekcijas nav veiktas ne *Dole*, ne *Del Monte* un *Weichert*.

34 Apstrīdētajā lēmumā cita starpā ir noteikts:

“1. pants

Šādi uzņēmumi ir pārkāpuši [EKL] 81. pantu, piedaloties saskaņotajās darbībās, kas izpaudās kā banānu references cenu koordinācija:

- [*Chiquita*] – no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 1. decembrim;
- [..]
- [*Dole*] – no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim;
- *Dole Fresh Fruit Europe OHG* – no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim;
- [*Weichert*] – no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim;
- [*Del Monte*] – no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim.

Pārkāpums attiecas uz šādām dalībvalstīm: Austrija, Beļģija, Dānija, Somija, Vācija, Luksemburga, Nīderlande un Zviedrija.

2. pants

Par 1. pantā minēto pārkāpumu tiek uzlikti šādi naudas sodi:

- [*Chiquita*], *Chiquita International Ltd*, *Chiquita International Services Group NV* un *Chiquita Banana Company BV* – kopīgi un solidāri: EUR 0;
- [*Dole*] un *Dole Fresh Fruit Europe OHG* – kopīgi un solidāri: EUR 45 600 000;
- [*Weichert*] un [*Del Monte*] – kopīgi un solidāri: EUR 14 700 000;

[..].”

35 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 31. decembrī, *Del Monte* cēla prasību, lai vispirms panāktu apstrīdētā lēmuma atcelšanu un, pakārtoti, samazinātu naudas soda, kas tai uzlikts ar šo lēmumu, apmēru.

36 2009. gada 9. aprīlī *Weichert* lūdza atļauju iestāties šajā lietā, lai atbalstītu *Del Monte* prasījumus. 2010. gada 17. februārī Vispārējā tiesa apmierināja šo pieteikumu.

37 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja *Del Monte* prasību atcelt apstrīdēto lēmumu un apmierināja tās prasību samazināt ar šo lēmumu uzlikto naudas soda apmēru, to nosakot EUR 8,82 miljonu apmērā.

Lietas dalībnieku prasījumi

38 *Del Monte* lūdz Tiesu:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu un apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz to;

- noraidīt Komisijas apelācijas sūdzību lietā C-294/13 P vai, pakārtoti, atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl Vispārējā tiesa šī sprieduma 839. punktā ir nolēmusi, ka tiesības atteikties sniegt informāciju neattiecas uz vienkāršiem Komisijas lūgumiem sniegt informāciju, un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemj par to, vai Komisijas lūgtajai informācijai ir pašapsūdzošs raksturs un vai tādēļ *Weichert* un *Del Monte* vajadzētu samazināt naudas sodu; un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus visās tiesvedībās un instancēs.

39 *Weichert* lūdz Tiesu:

- galvenokārt, noraidīt *Del Monte* apelācijas sūdzību lietā C-293/13 P, ciktāl tā attiecas uz *Del Monte* kā mātesuzņēmuma atbildību, apmierināt *Del Monte* apelācijas sūdzību jautājumā par vienotu un turpinātu pārkāpumu, atcelt pārsūdzēto spriedumu, kā arī apstrīdēto lēmumu tā kopumā;
- pakārtoti, atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl tajā tiek apstiprināts apstrīdētais lēmums attiecībā uz jautājumu par vienotu un turpinātu pārkāpumu, kā arī samazināt *Del Monte* un *Weichert* uzlikto naudas sodu tādējādi, lai tiktu atspoguļota apstrīdētā lēmuma atcelšana daļā par vienotu un turpinātu pārkāpumu;
- ja Tiesa apmierinātu Komisijas apelācijas sūdzību lietā C-294/13 P, atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl tajā ir konstatēts, ka *Weichert* nevar atsaukties uz aizsardzību pret pašapsūdzību, un samazināt *Del Monte* un *Weichert* solidāri un kopīgi uzlikto naudas sodu, ņemot vērā apstākli, ka *Weichert*, atbildot uz lūgumiem sniegt informāciju, ir sadarbojusies ar Komisiju vairāk, nekā ir tās pienākums, un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus visās tiesvedībās un instancēs.

40 Eiropas Komisija lūdz Tiesu:

- noraidīt *Del Monte* apelācijas sūdzību lietā C-293/13 P un tās pretapelācijas sūdzību lietā C-294/13 P;
- noraidīt *Weichert* pretapelācijas sūdzības lietās C-293/13 P un C-294/13 P;
- atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punktu, kā arī taisīt galīgo spriedumu un
- piespriest *Del Monte* un *Weichert* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus dažādajās tiesvedībās.

41 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 22. jūlija lēmumu lietas C-293/13 P un C-294/13 P tika apvienotas mutvārdu procesā, kā arī sprieduma taisīšanai.

Par *Weichert*pretapelācijas sūdzības lietā C-293/13 P pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

42 Komisija norāda, ka, tā kā *Weichert* prasība par apstrīdēto lēmumu ir tikusi iesniegta pēc termiņa, attiecībā uz to šis lēmums ir kļuvis galīgs, kas nozīmē, ka ar šo pretapelācijas sūdzību nevarot tikt atcelta šī lēmuma saistošā iedarbība attiecībā pret *Weichert*. Pārsūdzētā sprieduma un apstrīdētā lēmuma, ciktāl tie attiecas uz *Del Monte*, atcelšana pat kaitētu *Weichert* interesēm, ņemot vērā, ka tādējādi *Weichert* būtu vienīgā atbildīgā par uzliktā naudas soda samaksu.

- 43 *Del Monte* tāpat kā Komisija uzskata, ka Tiesai ir jāizvērtē *Weichert* pretapelācijas sūdzības pieņemamība.
- 44 *Weichert* norāda, ka Vispārējā tiesa tai ir atļāvusi iestāties lietā, konstatējot, ka tai ir tieša un pastāvoša interese attiecībā uz strīda iznākumu un tādējādi to tieši ietekmē lietas iznākums. Šajā ziņā Vispārējā tiesa esot norādījusi, ka apstrīdētajā lēmumā *Del Monte* un *Weichert* tika uzskatītas par vienu ekonomisku vienību un šīm sabiedrībām kopīgi un solidāri tika piespriests samaksāt naudas sodu par pārkāpumu, kurš saistīts ar *Weichert* rīcību.

Tiesas vērtējums

- 45 Kā ir norādījusi Komisija, pārsūdzētā sprieduma un apstrīdētā lēmuma, ciktāl tie attiecas uz *Del Monte*, atcelšana kaitētu *Weichert* interesēm, ņemot vērā, ka tādējādi *Weichert* būtu vienīgā, kurai būtu jāsamaksā ar apstrīdēto lēmumu, kurš attiecībā uz to ir kļuvis galīgs, uzliktais naudas sods.
- 46 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai apelācijas sūdzības iesniedzējam ir interese iesniegt apelācijas sūdzību, ja apelācijas rezultāts var radīt labumu lietas dalībniekam, kas to ir iesniedzis (spriedums Francija/*People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Līdz ar to *Weichert* pretapelācijas sūdzība lietā C-293/13 P ar mērķi atcelt pārsūdzēto spriedumu un apstrīdēto lēmumu, ciktāl tie attiecas uz *Del Monte*, nesniedzot labumu *Weichert*, ir jāatzīst par nepieņemamu.

Par *Del Monte* apelācijas sūdzību lietā C-293/13 P

Par "Weichert" interesi iesniegt atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

- 48 Komisija norāda, ka tā ir apstrīdējusi *Weichert* interesi iestāties lietā, kurā tika pasludināts pārsūdzētais spriedums, pamatojoties uz to, ka *Weichert* prasība par apstrīdēto lēmumu ir tikusi iesniegta pēc termiņa un ka attiecībā uz *Weichert* šis lēmums ir kļuvis galīgs, kas nozīmē, ka ar *Del Monte* apelācijas sūdzību nevarot tikt atcelta šī lēmuma saistošā iedarbība attiecībā pret to. Šo pašu apsvērumu dēļ Komisija apstrīd *Weichert* interesi iesniegt atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību.
- 49 *Del Monte* tāpat kā Komisija uzskata, ka Tiesai ir jāizvērtē *Weichert* interese iesniegt atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību. Tā turklāt kritizē to, ka *Weichert* kā persona, kas iestājusies lietā, izmanto *Del Monte* apelācijas sūdzību, lai aizstāvētu savu viedokli, un lūdz Tiesu savu vērtējumu attiecināt uz tās izvirzītajiem jautājumiem.
- 50 *Weichert* apstrīd Komisijas un *Del Monte* argumentāciju.

Tiesas vērtējums

- 51 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 172. pantu Vispārējā tiesā izskatītās attiecīgās lietas dalībnieks, kuram ir interese, lai apelācijas sūdzība tiktu apmierināta vai noraidīta, atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību var iesniegt divu mēnešu laikā no dienas, kad tam ir izsniegta apelācijas sūdzība.

52 Šajā lietā pretēji tam, ko, šķiet, uzskata Komisija un *Del Monte*, ir acīmredzami, ka *Weichert* ir interese, lai *Del Monte* apelācijas sūdzība lietā C-293/13 P tiktu noraidīta. Tā kā *Weichert* apstrīdēto lēmumu nav apstrīdējusi savlaicīgi, kā rezultātā tas attiecībā pret to ir kļuvis galīgs, tai gadījumā, ja Tiesa apmierinātu *Del Monte* apelācijas sūdzību lietā C-293/13 P, būs vienai jāsamaksā uzliktais naudas sods, nevis solidāri ar *Del Monte*.

53 Tādējādi ir jāsecina, ka *Weichert* ir interese iesniegt atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību.

Par lietā C-293/13 P izvirzīto pirmo apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz to, ka pārkāpuma laikā "Del Monte" un "Weichert" nebija viena ekonomiska vienība

Lietas dalībnieku argumenti

54 *Del Monte* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā to ir uzskatījusi par atbildīgu par *Weichert* rīcību kā *Weichert* mātesuzņēmumu.

55 Pirmkārt, *Del Monte* norāda, ka Komisija un Vispārējā tiesa ir atzinušas, ka *Weichert* ne vienmēr ir sekojusi tās norādījumiem un ka *Weichert* lēmumi attiecībā uz cenām varēja nebūt tādi, kādus sagaidīja *Del Monte*. Līdz ar to *Weichert* būtībā nebija piemērojusi norādījumus, kurus tai bija devusi *Del Monte*, kas nozīmē, ka no tā nevarētu izdarīt secinājumu par izšķirošas ietekmes esamību.

56 It īpaši, neesot pamatots pārsūdzētā sprieduma 208. punktā minētais apgalvojums par to, ka no lietas materiālos iekļautajiem pierādījumiem nevar secināt, ka *Weichert*, aplūkojot vispārīgi, nebūtu sekojusi *Del Monte* norādījumiem. Atbilstošais kritērijs ir tas, vai *Weichert* būtībā bija vai nebija sekojusi šiem norādījumiem, vai arī tas, vai tā savus lēmumus par cenām bija pieņēmusi neatkarīgi.

57 Lietā esošie pierādījumi attiecoties uz gadījumiem, kuros *Weichert* savu rīcību ir noteikusi autonomi, pretēji *Del Monte* gaidītajam. Pat pieņemot, ka citi *Weichert* pieņemtie lēmumi vispārīgi sakrīta ar *Del Monte* gaidīto, kas neesot noticis, tas neesot ietekmējis *Weichert* neatkarīgumu.

58 Turklāt *Del Monte* norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 233., 237. un 240. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka *Weichert* trīs reizes ir devis norādījumus ārējiem juridiskajiem padomniekiem aizstāvēt tā intereses pret *Del Monte*. Tomēr pārsūdzētā sprieduma 236. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tas, ka *Del Monte* nav kavējusi *Weichert* aizstāvēt savas intereses, neliecina par *Del Monte* spējas īstenot izšķirošu ietekmi attiecībā uz kopīga uzņēmuma rīcību neesamību. Šis konstatējums tādējādi esot pretrunā pastāvīgajai judikatūrai par mātesuzņēmuma atbildību, jo, ja atzītu, ka *Weichert* šādos svarīgos jautājumos esot rīkojusies autonomi, tas būtu pretrunā kopīgajai kontrolei, kuru attiecībā uz *Weichert* īstenoja *Del Monte* un *Weichert* komplementārie dalībnieki.

59 Otrkārt, *Del Monte* uzskata, ka Vispārējā tiesa esot vienīgi konstatējusi dažus faktoros, kuri, tāsprāt, *Del Monte* ir devuši zināmu ietekmi uz *Weichert*. Tomēr Vispārējā tiesa nekad neesot konstatējusi, ka šī ietekme ir izšķiroša un ka *Weichert* būtībā seko *Del Monte* norādījumiem.

60 Šajā ziņā, pirmkārt, *Del Monte* norāda, ka tā kā komandīts saskaņā ar Vācijas tiesībām ir bijusi izslēgta no vadības funkciju veikšanas un tai nav bijušas nekādas iespējas noteikt *Weichert* vadību.

61 Vispirms saskaņā ar sabiedrības līguma 7. panta 1. punktu tā esot varējusi iebilst tikai pret pasākumiem, kuri neiekļaujas parastajā komercdarbības gaitā. Turpinājumā neviens no sabiedrības līguma 7. panta 2. un 3. punktā minētajiem pasākumiem neiekļaujoties *Weichert* parasto komercdarbību gaitā, kā arī nenorādot uz saistību ar *Weichert* rīcību tirgū.

- 62 Visbeidzot, attiecībā uz to, ka *Del Monte* jebkurā brīdī var sasaukt dalībnieku pilnsapulci, tā atgādina, ka komplementārie dalībnieki varēja uzlikt veto jebkuram šādā pilnsapulcē piedāvātam pasākumam. Turklāt bloķēšanas gadījumā komplementārie dalībnieki varēja vērsties šķīrējtiesas komisijā, kurā tie bija pārliecināti, ka nav mazākumā.
- 63 Otrkārt, *Del Monte* uzskata, ka neviens no faktoriem, kuri, skatoties atsevišķi, likuši Vispārējai tiesai konstatēt, ka *Del Monte* īsteno izšķirošu ietekmi uz *Weichert*, kā arī šie faktori kopumā nav tādi, kas pierāda šādas ietekmes esamību.
- 64 Attiecībā uz sabiedrības līgumu *Del Monte* uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 118. punktā Vispārējās tiesas minētais spēku līdzsvars nenorādot uz izšķirošu ietekmi.
- 65 Ņemot vērā, ka vienīgi komplementārajiem dalībniekiem bija tiesības rīkoties un parakstīt dokumentus *Weichert* vārdā, uzņemties saistības *Weichert* vārdā pret trešajām personām un nodrošināt trešo personu saistības pret *Weichert*, saņemt un tērēt naudas līdzekļus tās vārdā, veikt tās ikdienas vadību un neierobežoti un solidāri uzņemties tās saistības, minētais spēku līdzsvars un veto tiesības nevarot pamatot izšķirošas ietekmes konstatējumu.
- 66 Pretēji tam, ko ir uzskatījusi Vispārējā tiesa, *Del Monte* piešķirtās veto tiesības nenorādot uz izšķirošu ietekmi, jo šī sabiedrība nebija tiesīga noteikt ne gada budžetu, ne investīcijas plānu, ne maksājumus personālam un šīs veto tiesības neesot ietekmējušas *Weichert* komplementāro dalībnieku vadības turpinātību.
- 67 Attiecībā uz kapitāla saitēm *Del Monte* uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 125. punktā iekļautais pamatojums, saskaņā ar kuru tās dalības kapitāla apmērs *Weichert* darbībā tai deva motivāciju īstenot ietekmi uz pēdējo minēto un liecina par zināmu ekonomisko varu un tāvad arī iespēju īstenot šādu ietekmi, ir kļūdaini, jo vienkārša motivācija neietekmē spēju īstenot izšķirošu ietekmi un zināma ekonomiskā vara nenorāda uz izšķirošu ietekmi. Vispārējā tiesa nav norādījusi nevienu apstākli attiecībā uz *WAL* dalības kapitālā apmēru, kurš varētu ietekmēt *Weichert* neatkarību attiecībā uz vadības lēmumiem un tās rīcību tirgū.
- 68 Attiecībā uz izplatīšanas līgumu neviens no pārsūdzētā sprieduma 135.–149. punktā minētajiem trīs apstākļiem, kā uzskata *Del Monte*, nenorādot uz tās īstenoto izšķirošo ietekmi uz *Weichert*.
- 69 Vispirms neviens pārsūdzētajā spriedumā minētais apstākļis nepierādot, ka izplatīšanas līgums, skatoties atsevišķi vai kopā ar citiem faktoriem, esot kavējis *Weichert* pilnīgi neatkarīgi izstrādāt savu tirdzniecības politiku. Tas esot bijis parasts līgums starp neatkarīgiem saimnieciskās darbības veicējiem. Neapstrīdama *Del Monte* interese attiecībā uz to, ka *Weichert* savus banānus pārdod par augstākām cenām, nekādi neliecinot par spēju īstenot izšķirošu ietekmi.
- 70 Turpinājumā attiecībā uz *Del Monte* saņemto informāciju no pārsūdzētā sprieduma 157. punkta izrietot, ka informācijas mehānismi, tos kombinējot ar sabiedrības līgumā paredzētajiem kontroles mehānismiem, ir ļāvuši *Del Monte* vismaz ietekmēt *Weichert* komerciālo rīcību, ieskaitot arī komercdarbības ikdienas vadību, nevis īstenot izšķirošu ietekmi.
- 71 Visbeidzot, četri *Del Monte* tieši izteikumi par *Weichert* veikto tirdzniecības veicināšanu un praktizētajām cenām, kā minēts pārsūdzētā sprieduma 164. punktā, pierādot, ka *Del Monte* vēlējās savu preču zīmi pārdot par augstākām cenām un ka *Weichert* pārdeva savus banānus par zemākām cenām. Šie izteikumi līdz ar to nenorādot uz izšķirošu ietekmi. Atbilstošais jautājums esot tas, vai *Weichert* ir bijis jāizpilda *Del Monte* vēlmes. Pārsūdzētā sprieduma 208. punktā Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka tas tā nebija.
- 72 Komisija un *Weichert* apstrīd *Del Monte* argumentāciju gan attiecībā uz tās pieņemamību, gan pamatotību.

Tiesas vērtējums

- 73 Attiecībā uz *Del Monte* pirmā pamata pieņemamību pietiek konstatēt, ka pretēji Komisijas un *Weichert* apgalvotajam no *Del Monte* sniegtās argumentācijas nepārprotami izriet, ka *Del Monte* neapstrīd ne Vispārējās tiesas konstatētos faktus, ne to vērtējumu, bet gan vienīgi to juridisko kvalifikāciju.
- 74 Līdz ar to pirmais pamats ir pieņemams.
- 75 Attiecībā uz lietas būtību ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka meitasuzņēmuma rīcībā mātesuzņēmumu var vainot it īpaši tad, ja, lai gan tā ir atsevišķa juridiska persona, šis meitasuzņēmums savu rīcību tirgū nenosaka autonomi, bet gan būtībā piemēro mātesuzņēmuma dotus rīkojumus, ievērojot īpaši ekonomiskās, organizatoriskās un juridiskās saiknes, kas vieno šīs abas juridiskās vienības (spriedumi *Akzo Nobel u.c./Komisija*, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 58. punkts; *Alliance One International un Standard Commercial Tobacco/Komisija* un *Komisija/Alliance One International u.c.*, C-628/10 P un C-14/11 P, EU:C:2012:479, 43. punkts, kā arī *Areva u.c./Komisija*, C-247/11 P un C-253/11 P, EU:C:2014:257, 30. punkts).
- 76 Lai noteiktu, vai mātesuzņēmums var īstenot izšķirošu ietekmi uz tās meitasuzņēmuma rīcību tirgū, ir jāņem vērā visi atbilstošie fakti par šī meitasuzņēmuma vienojošām ekonomiskām, organizatoriskām un juridiskām saiknēm ar tās mātesuzņēmumu un tādējādi ir jāņem vērā ekonomiskā realitāte (spriedums *Komisija/Stichting Administratiekantoor Portielje*, C-440/11 P, EU:C:2013:514, 66. punkts).
- 77 Turklāt izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu var secināt arī no savstarpēji atbilstošu pierādījumu kopuma, pat ja ne ar vienu no šiem pierādījumiem, skatot tos atsevišķi, nepietiek, lai pierādītu šādas vienības pastāvēšanu (šajā ziņā skat. spriedumu *Knauf Gips/Komisija*, C-407/08 P, EU:C:2010:389, 65. punkts).
- 78 Visbeidzot, Tiesa jau ir nospriedusi, ka kopīga kontrole, ko divi mātesuzņēmumi viens neatkarīgi no otra īsteno pār savu meitasuzņēmumu, principā pieļauj Komisijas konstatējumu par vienas ekonomiskas vienības esamību starp vienu no šiem mātesuzņēmumiem un attiecīgo meitasuzņēmumu (spriedums *Alliance One International un Standard Commercial Tobacco/Komisija* un *Komisija/Alliance One International u.c.*, C-628/10 P un C-14/11 P, EU:C:2012:479, 101. punkts).
- 79 Šajā lietā attiecībā, pirmām kārtām, uz *Del Monte* spēju īstenot izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*, Vispārējā tiesa vispirms pārsūdzētā sprieduma 118. punktā atzina, ka *Del Monte* tiesības, kuras izriet no sabiedrības līguma 7. panta 2.–4. punkta, 8. panta 2. punkta un 9. panta 2.–5. punkta, pierāda *Del Monte* un *Weichert* ģimenes kopīgu kontroli pār sabiedrību *Weichert* un norāda uz *Del Monte* spēju īstenot izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*.
- 80 Tālāk pārsūdzētā sprieduma 125. punktā tā atzina, ka starp *Del Monte* un *Weichert* pastāvošās kapitāla saiknes liecina par pirmās minētās sabiedrības spēju īstenot ietekmi attiecībā uz otro minēto.
- 81 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 150. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka *Del Monte* tiesības un pienākumi, kuri izriet no izplatīšanas līguma 2. panta a) punkta, 3., 4. panta, 9. panta 3. punkta un 11. panta, pastiprina *Del Monte* ekonomiskās un juridiskās spējas īstenot ietekmi uz *Weichert* ikdienas komercdarbības vadību.
- 82 Vispārējā tiesa šīs juridiskās kvalifikācijas it īpaši pamatoja ar šādu konstatēto pierādījumu vērtējumu.
- 83 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 101. un 118. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka no sabiedrības līguma 7. panta 2. un 3. punkta izriet, ka visas svarīgās darbības, kuras katrā ziņā radījušas ietekmi, pat ja tā ir bijusi netieša, uz *Weichert* vadību, nav varējušas tikt veiktas bez komandīta dalībnieka piekrišanas un ka šis līgums liecina par “spēku līdzsvaru” starp komplementāriem dalībniekiem un komandītu.

- 84 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 125. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka *Del Monte* finanšu intereses *Weichert* darbībā ir uzskatāmas par pirmā minētā uzņēmuma acīmredzamu motivāciju īstenot ietekmi uz otro minēto un ka tā dalības kapitāla apmērs liecina par zināmu ekonomisko varu.
- 85 Treškārt, pārsūdzētā sprieduma 139. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka *Del Monte* ir bijusi dubulta interese īstenot kontroli pār *Weichert* noteiktajām cenām, jo šīs cenas ne tikai ietekmēja *Weichert* peļņas un zaudējumu pārskatu un tādējādi akcionāriem izmaksājamo peļņu, bet arī tieši ietekmēja cenas, ko *Del Monte* saņēma par sabiedrībai *Weichert* atbilstoši izplatīšanas līgumam piegādātajiem banāniem.
- 86 Ceturtkārt, pārsūdzētā sprieduma 149. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka, ciktāl *Del Monte* ir bijusi līgumiska iespēja būtiski ietekmēt banānu daudzumus, kurus tā piegādāja *Weichert*, un ciktāl *Weichert* bija pienākums iepirkt gandrīz visus savus banānu daudzumus no *Del Monte*, pēdējai minētajai bija līdzeklis, ar kuru izdarīt būtisku spiedienu uz *Weichert*.
- 87 Šajā kontekstā *Del Monte* sniegtā argumentācija šajā tiesvedībā nepierāda, ka Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, attiecīgās ekonomiskās, organizatoriskās un juridiskās saiknes kopumā atzīstot par tādām, kuras pierāda *Del Monte* spēju īstenot izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*.
- 88 Vispirms apstākļi, saskaņā ar kuriem *Del Monte* juridiski tika izslēgta no *Weichert* ikdienas komercdarbības vadības un tās veto tiesības neļāva tai noteikt tostarp īpašu budžetu, neizslēdz jebkādu *Del Monte* iespēju īstenot izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert* rīcību konkrētajā tirgū. Ar citiem apstākļiem, tostarp šī sprieduma 79.–86. punktā minētajiem, tai varēja būt šāda spēja.
- 89 Turpinājumā šo pašu iemeslu dēļ tas, ka *Weichert* trīs reizes deva norādījumus ārējiem padomdevējiem aizstāvēt savas intereses pret *Del Monte*, nepierāda *Del Monte* nespēju īstenot izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert* rīcību konkrētajā tirgū.
- 90 Visbeidzot, visu to ekonomisko, organizatorisko un juridisko saikņu kontekstā, kuras atbilstoši Vispārējās tiesas konstatētajam vieno *Del Monte* ar *Weichert*, tas, ka *Del Monte* bija līgumiska iespēja būtiski ietekmēt banānu daudzumus, kurus tā piegādāja *Weichert*, un ka *Weichert* bija pienākums iepirkt gandrīz visus savus banānu daudzumus no *Del Monte*, ļāva Vispārējai tiesai pārsūdzētā sprieduma 149. punktā ne tikai uzskatīt, ka *Del Monte* bija līdzeklis, ar kuru izdarīt būtisku spiedienu uz *Weichert*, bet arī uzskatīt, ka tai bija spēja īstenot izšķirošu ietekmi attiecībā uz to.
- 91 Otrām kārtām, attiecībā uz *Del Monte* izšķirošas ietekmes attiecībā uz *Weichert* faktiski īstenošanu Vispārējā tiesa, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 158. punktā atzina – tas, ka *Del Monte* saņēma informāciju, kura bija papildus tai, kas prasīta ar izplatīšanas līguma 4. pantu, acīmredzami norāda uz ietekmes īstenošanu.
- 92 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 220. punktā tā atzina, ka pierādījumi par saraksti starp *Del Monte* un *Weichert* norāda uz *Del Monte* izšķirošas ietekmes attiecībā uz *Weichert* īstenošanu pārkāpuma laikposmā.
- 93 Vispārējā tiesa šīs juridiskās kvalifikācijas it īpaši pamatoja ar šādu konstatēto pierādījumu vērtējumu:
- ziņojumi, kurus *Weichert* kopš 2000. gada maija līdz 2003. gada 1. janvārim katru nedēļu sūtīja *Del Monte* un kuros attiecībā uz *Del Monte*, *Dole*, *Chiquita* un citiem banānu piegādātājiem, kā arī attiecībā uz katru no attiecīgajiem ģeogrāfiskajiem tirgiem bija norādīti attiecīgie apjomi, oficiālās cenas un faktiskās cenas, pat “sagaidāmās faktiskās neto cenas”, ir ar banānu tirdzniecību un tātad ar *Weichert* ikdienas vadību tieši saistīts papildu informācijas avots (pārsūdzētā sprieduma 152.–155. punkts);

- šo ziņojumu nosūtīšanas iknedēļas regularitātes rezultātā pastāvēja nepārtraukta informācijas plūsma, kuras adresāte ir bijusi *Del Monte* un ar kuru tā ir guvusi plašu un precīzu izpratni par tirgu, tostarp par *Weichert* stāvokli (pārsūdzētā sprieduma 156. punkts);
- šie ziņojumi ir uzskatāmi par informāciju, kas pieprasīta un saņemta ārpus līgumiskā ietvara (pārsūdzētā sprieduma 158. punkts);
- sarakste starp *Del Monte* un *Weichert* atklāj *Del Monte* tiešus izteikumus saistībā ar *Weichert* veikto tirdzniecības veicināšanu un cenām, ļoti precīzus skaitļos izteiktus norādījumus attiecībā uz īstenojamo cenu politiku, sanāksmes un telefonsarunas par šo priekšmetu, tiešu rīkojumu attiecībā uz ikdienas informācijas sniegšanu par komercsarunām, tiešu spiedienu saistībā ar apgādi un *Weichert* paskaidrojumus vai attaisnojumus attiecībā uz tās ikdienas darbības vadību (pārsūdzētā sprieduma 175. un 203. punkts);
- *Del Monte* ir bijusi faktiskā iespēja būtiski ietekmēt *Weichert* apgādi un praksē tā ir īstenojusi lielu spiedienu uz šo uzņēmumu, draudot, neatsaucoties ne uz kādu nepārvaramas varas gadījumu, tai samazināt iknedēļas banānu piegāžu apjomu “līdz *Interfrucht* licenču līmenim, tas ir, +/- 60 000 kastu nedēļā”, t.i., līdz daudzumam, kas ir zemāks par izplatīšanas līgumā paredzēto minimālo sliekšni – samazinājums, kas varēja radīt *Weichert* grūtības attiecībās ar saviem klientiem (pārsūdzētā sprieduma 185.–187. punkts);
- *Del Monte* ir īstenojusi ciešu *Weichert* komerciālās rīcības uzraudzību un pat ir tieši iejaukusies tās cenu politikas noteikšanā (pārsūdzētā sprieduma 204. punkts);
- *Weichert* atbildes atklāj, ka tā ir uzskatījusi, ka tai ir pienākums atskaitīties par saviem ar cenām saistītajiem lēmumiem *Del Monte* priekšā, un ir centusies apmierināt šīs pēdējās minētās cerības (pārsūdzētā sprieduma 205. punkts);
- ņemot vērā riskus saistībā ar tās apgādi un iespējamo tās samazināšanu, *Weichert* ir bijusi spiesta pildīt *Del Monte* norādījumus, lai izvairītos no maksātnespējas; šo bažu rašanās pamatā acīmredzami ir bijusi tās piegādātāja (pārsūdzētā sprieduma 207. punkts);
- lai gan, kā pati Komisija atzīst apstrīdētā lēmuma 424. apsvērumā, *Weichert* ar cenu noteikšanu saistītie lēmumi varēja neatbilst tam, ko sagaidīja *Del Monte*, no Komisijas savāktajiem dokumentārajiem pierādījumiem nevar secināt, ka *Weichert*, aplūkojot vispārīgi, nebūtu sekojusi “*Del Monte* norādījumiem”, kā minējusi prasītāja, un tirgū būtu rīkojusies patstāvīgi (pārsūdzētā sprieduma 208. punkts).

94 Ņemot vērā šos konstatējumus un šos faktiskos vērtējumus, kurus Tiesa nevar aizstāt ar savējiem, Vispārējai tiesai nevar pārņemt to, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka visa *Del Monte* pieprasītā un saņemtā informācija, kā arī tās sniegtie norādījumi kopā ar draudiem un spiedienu attiecībā uz *Weichert* pierāda *Del Monte* faktiski īstētu izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*.

95 *Del Monte* sniegtā argumentācija šajā tiesvedībā neatpēko šo konstatējumu.

96 Ciktāl *Del Monte* uzsver, ka visi pierādījumi par saraksti ar *Weichert* liecina par tās rīcību, kas ir pretēja tam, ko sagaida *Del Monte*, pirmkārt, jāatgādina, kā savu secinājumu 101., 103. un 104. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte, ka nav nepieciešams, lai meitasuzņēmums izpildītu visus sava mātesuzņēmuma norādījumus, lai pierādītu izšķirošanas ietekmes esamību, ja vien doto norādījumu neievērošana nebija parasts gadījums.

- 97 Kā savu secinājumu 108. un 109. punktā ir minējusi ģenerālvokāte, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka visi tai iesniegtie pierādījumi nebija tādi, lai pierādītu, ka tas, ka *Weichert* neievēroja *Del Monte* dotos norādījumus, bija parasts gadījums.
- 98 Otrkārt, konstatējot, ka *Del Monte* pēc sava lūguma un pārsniedzot savas tiesības ieguva kārtējo informāciju par konkrētā banānu tirgus stāvokli, ka tā ir devusi precīzus norādījumus *Weichert* par rīcību, kura tai jāisteno šajā tirgū, ka šie norādījumi bija papildināti ar draudiem, kurus pamatoja līdzeklis, ar kuru izdarīt būtisku spiedienu uz *Weichert*, un ka *Weichert*, baidoties par savu maksātspēju, bija spiesta apmierināt *Del Monte* cerības, Vispārējās tiesas rīcībā bija netiešo pierādījumu kopums, kas tai ļāva secināt, ka *Del Monte* kopā ar *Weichert* komplementārajiem dalībniekiem faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*.
- 99 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, tai atzīstot, ka visa *Del Monte* pieprasītā un saņemtā informācija, kā arī tās dotie norādījumi kopā ar draudiem un spiedienu attiecībā uz *Weichert* pierāda, ka *Del Monte* faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*.
- 100 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, lietā C-293/13 P izvirzītais pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

Par lietā C-293/13 P izvirzīto otro apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz pierādījumu sagrozīšanu

Lietas dalībnieku argumenti

- 101 *Del Monte* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā savu konstatējumu par to, ka *Del Monte* faktiski īsteno izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*, ir pamatojusi uz sagrozītiem pierādījumiem.
- 102 Pirmkārt, veto tiesības, kas ir *Del Monte* un kuras ir paredzētas sabiedrības līguma 7. panta 3. punktā, neļaujot konstatēt – pretēji pārsūdzētā sprieduma 100. un 101. punktā noteiktajam –, ka šīm tiesībām būtu kāda ietekme, pat netieša, uz *Weichert* vadību. Nevienas no šīm veto tiesībām neesot saistītas ar *Weichert* rīcību tirgū – rīcību, kuru bija noteikuši tikai un vienīgi komplementārie dalībnieki.
- 103 Otrkārt, *Del Monte* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi sabiedrības līgumu, pārsūdzētā sprieduma 114. punktā uzskatot – tas, ka komplementārajiem dalībniekiem bija veto tiesības uz visiem *Weichert* lēmumiem, neizriet no šī līguma noteikumiem. Šis konstatējums esot pretrunā Vispārējās tiesas konstatējumiem, saskaņā ar kuriem:
- *Weichert* pārvaldīja un pārstāvēja tikai un vienīgi komplementārie dalībnieki un neviens vadības, iecelšanas amatā vai atcelšanas no amata pasākums tādējādi nevarēja tikt noteikts pret komplementāro dalībnieku gribu;
 - komplementārajiem dalībniekiem bija vajadzīga *Del Monte* iepriekšēja piekrišana tikai attiecībā uz ierobežotu skaitu pasākumu, no kuriem neviens, izņemot budžetu un investīcijas plānus un maksājumus personālam, neattiecās uz komercdarbības ikdienas vadību;
 - komplementārie dalībnieki varēja izmantot savas veto tiesības attiecībā uz grozījumiem sabiedrības līgumā, finanšu pārskatiem, komplementāro dalībnieku atbrīvojumu no atbildības par to vadību un grāmatvedības revidenta iecelšanu, kā arī saistībā ar jebkuru lēmumu, kurš varēja tikt pieņemts dalībnieku pilnsapulcē; vienīgi komplementārie dalībnieki varēja pieņemt jebkuru lēmumu attiecībā uz vadību vai dalībnieku pārstāvību, ikgadējos priekšlikumus attiecībā uz budžetu, investīcijas plānus un noteikt maksājumus personālam, sagatavot finanšu pārskatus un savu akciju nodošanu sabiedrībā.

- 104 It īpaši, *Del Monte* uzsver, ka Vispārējā tiesa nav konstatējusi nevienu lēmumu, kuru *Del Monte* būtu varējusi noteikt vai faktiski bija noteikusi attiecībā uz *Weichert* pret komplementāro dalībnieku veto tiesībām, un ka neviens šāda veida lēmums nav ticis pieņemts.
- 105 Treškārt, *Del Monte* uzskata, ka Vispārējā tiesa, nesagrozot faktus, nevarēja noraidīt tās argumentu par to, ka tā nevarēja ne iecelt, ne aizstāt, ne pat iebilst ar veto tiesībām pret *Weichert* vadītāju iecelšanu, uzskatot, ka ir pietiekami konstatēt, ka jebkādu grozījumu sabiedrības līgumā veikšanai ir prasīta dalībnieku vienprātība.
- 106 Ceturtkārt, *Del Monte* norāda, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi sabiedrības līguma 9. panta 5. punktu, uzskatot, ka apgalvojums par lēmumu pieņemšanu šķirējtiesas komisijā ar vienkāršu balsu vairākumu un tādējādi par lēmumiem, kas komplementārajiem dalībniekiem noteikti ir labvēlīgi, nav pamatots un ka katrā ziņā, ņemot vērā dalībnieku pilnsapulces īpašo kompetenci, attiecīgās priekšrocības tvērums nav tik liels.
- 107 Šajā ziņā *Del Monte* norāda, ka minētajā komisijā nebija strīda par to, ka veto tiesību sadalījums ir šāds, proti, trīs balsis komplementārajiem dalībniekiem, viena balss *Del Monte* un divas neitrālas balsis. Turklāt sabiedrības līgumā neesot bijis ietverts neviens noteikums, kas prasītu kvalificētu vairākumu. Visbeidzot, tā kā *Del Monte* tika izslēgta no *Weichert* vadības, dalībnieku pilnsapulce esot bijusi vienīgā vadības struktūra, kurā tā tika pārstāvēta. Sabiedrības līgumā paredzētais mehānisms bloķēšanas gadījumā līdz ar to esot norādījis uz pilnvaru sadalījumu.
- 108 Piektkārt, *Del Monte* uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 118. punktā ir sagrozījusi tās paziņojumu par to, ka sabiedrības līgums liecina par “spēku līdzsvaru” starp *Del Monte* un komplementāriem dalībniekiem, interpretējot šo paziņojumu kā apstiprinājumu izšķirošas ietekmes esamībai. Taču šķietot acīmredzams, ka šāda interpretācija neatbilst šim paziņojumam.
- 109 Sestkārt, *Del Monte* norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 212.–214. punktā Vispārējā tiesa ir sagrozījusi *Dole* un *Chiquita* paziņojumus, uz kuriem atsaucās Vispārējā tiesa. Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā esot secinājusi, ka ar pirmo un otro *Dole* paziņojumu esot iesniegts pierādījums par to, ka *Del Monte* stratēģija bija noteikt savas cenas tajā pašā līmenī kā *Dole* cenas. Izdarot šādu apgalvojumu, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā otrā *Dole* paziņojuma saturu, kurā apstiprināts, ka *Weichert*, nevis *Del Monte*, ir vēlējusies marku *Del Monte* pozicionēt tādā pašā līmenī kā *Dole*, pamatojoties uz to, ka šis otrais paziņojums esot nesaraujami saistīts ar pirmo *Dole* paziņojumu.
- 110 Tomēr *Del Monte* uzskata, ka tas nav pareizi, jo otrais *Dole* paziņojums ir jaunāks, tajā ir sniegta atbilde uz tiešu Komisijas jautājumu un tajā tieši ir ietverta detalizētāka un pilnīgāka pirmajā paziņojumā sniegtā informācija. Tomēr Vispārējā tiesa esot interpretējusi pirmo *Dole* paziņojumu tādējādi, ka tas nonāk pretrunā otrajam paziņojumam.
- 111 Trešais *Dole* paziņojums un trešais *Chiquita* paziņojums esot pilnībā viennozīmīgi un no tiem varot vienīgi secināt, ka *Del Monte* nebija apmierināta ar *Weichert* komerciālo stratēģiju un ka *Del Monte* īstenoja pati savu stratēģiju, tiklīdz tā sāka tirgot savus banānus, izmantojot tai pilnībā piederošos meitasuzņēmumus. Ja *Dole* apgalvo, ka *Del Monte* nebija apmierināta ar *Weichert* tirdzniecības veicināšanas rezultātiem, Vispārējā tiesa šo neapmierinātību ir attiecinājusi vienīgi uz peļņu, lai arī bija skaidrs, ka *Del Monte* neapmierinātība attiecās uz *Weichert* tirgus stratēģiju.
- 112 *Del Monte* uzskata, ka no minētajiem paziņojumiem nepārprotami izriet, ka *Del Monte* nevarēja īstenot izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert* komerciālo stratēģiju.

- 113 *Del Monte* apgalvo, ka Vispārējā tiesa turklāt ir sagrozījusi ceturto *Dole* paziņojumu, ierosinot, ka *Del Monte* esot izmainījusi stratēģiju pēc *Weichert* atdalīšanas pārkāpuma laikposma beigās. Šī interpretācija esot pretrunā *Chiquita* paziņojumam un saziņai starp *Del Monte* un *Weichert*, kura norādot uz nemainīgām nesaskaņām starp šīm abām sabiedrībām attiecībā uz *Del Monte* banānu pozicionēšanu. Cita šajā *Dole* paziņojumā ietverta informācija apstiprinot šīs nemainīgās nesaskaņas.
- 114 Septītkārt, *Del Monte* norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 236. punktā ir sagrozījusi vēstuli, kuru 1997. gada 27. martā kāds ārējs padomdevējs *Weichert* vārdā bija adresējis *Del Monte*, lai aizstāvētu *Weichert* intereses pret *Del Monte*. Šī vēstule acīmredzami pierādot, ka *Weichert* rikojās pret *Del Monte* interesēm, tādējādi atspēkojot izšķirošanas ietekmes esamību. Tomēr Vispārējā tiesa esot noraidījusi *Del Monte* argumentu, uzskatot, ka komplementārie dalībnieki aizstāvēja savas intereses pret komandītu, lai arī no minētās vēstules nepārprotami izrietot, ka tā tika nosūtīta nevis komplementāro dalībnieku vārdā, bet *Weichert* vārdā.
- 115 Astotkārt, *Del Monte* uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 238. punktā Vispārējā tiesa ir sagrozījusi *Weichert* atbildes rakstu prasībā pret *WAL*, noraidot sniegto argumentāciju, pamatojoties tikai uz to, ka konkrēto tiesvedību nebija uzsākusi nevis *Weichert*, bet *Del Monte*. Taču jautājumam par to, kurš uzsāka tiesvedību, neesot nozīmes attiecībā uz šāda raksta saturu.
- 116 Devītkārt, *Del Monte* uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 259. punktā Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumu par to, ka *Weichert* rezultāti netika konsolidēti *Del Monte* pārskatos, šo pierādījumu noraidot kā neatbilstošu, pamatojoties uz to, ka *Weichert* bija partnerība. Taču nekas neesot ļāvis uzskatīt, ka pastāv atšķirības starp konsolidācijas noteikumiem, kurus piemēro partnerībām, un tiem, kurus piemēro citiem uzņēmumu veidiem.
- 117 Desmitkārt, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus, neņemot vērā negatīvo pierādījumu saistību. Vispārējā tiesa esot vienīgi pārbaudījusi, vai tie, katru skatot atsevišķi, pierāda izšķirošas ietekmes neesamību, un esot secinājusi, ka tas tā nav šajā gadījumā. Tomēr tā neesot izvērtējusi, vai šie pierādījumi, skatīti kopā, apstiprina izšķirošas ietekmes esamību.
- 118 *Del Monte* uzskata, ka visi minētie pierādījumi nav pietiekami, lai pierādītu, ka *Del Monte* ir īstenojusi tādu ietekmi, ka *Weichert* nav varējusi autonomi noteikt savu rīcību tirgū un būtībā ir izpildījusi *Del Monte* norādījumus.
- 119 *Weichert* uzskata, ka *Del Monte* nenorāda uz pierādījumu sagrozišanu, bet vienīgi apšaubā Vispārējās tiesas veikto pierādījumu vērtējumu.
- 120 Komisija uzskata, ka Vispārējās tiesas pamatojums nenorāda uz pierādījumu sagrozišanu.

Tiesas vērtējums

- 121 *Del Monte* pirmais, trešais, piektais, astotais, deviņtais un desmitais arguments uzreiz ir jānoraida, jo acīmredzami no tiem neizriet neviens pārmetums pret Vispārējo tiesu par tās izdarīto pierādījumu sagrozišanu vai tajos precīzi nav norādīti pierādījumi, kuri ir tikuši sagrozīti, un tādējādi šie argumenti neizpilda judikatūrā paredzētās prasības.
- 122 Lai arī *Del Monte* otrajā, ceturtajā, sestajā un septītajā argumentā patiešām ir ietverti precīzi pārmetumi par pierādījumu sagrozišanu, tomēr ir jākonstatē, ka tie nav pamatoti.
- 123 Attiecībā uz *Del Monte* otro argumentu, kā savu secinājumu 131. un 132. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte, Vispārējās tiesas apgalvojums pārsūdzētā sprieduma 114. punktā, saskaņā ar kuru “tas, ka komplementārajam dalībniekam [...] būtu veto tiesības attiecībā uz “visiem” sabiedrības lēmumiem, neizriet no sabiedrības līguma noteikumiem”, ir jālasa kopsakarā ar iepriekšējiem

pārsūdzētā sprieduma punktiem, kuri attiecas uz sabiedrības līguma 9. panta 2. punkta otro teikumu – noteikumu, kurš attiecas tikai uz noteiktiem šī līguma 9. panta 4. punktā definētiem dalībnieku pilnsapulces lēmumiem.

- 124 Attiecībā uz ceturto *Del Monte* argumentu, pirmkārt, pietiek konstatēt, kā savu secinājumu 143. punktā ir norādījusi ģenerālvokāte, ka sabiedrības līguma 9. panta 5. punktā nav ietvertas nekādas norādes par to, kādas prasības par balsu vairākumu attiecas uz lēmumu pieņemšanu šķīrējtiesas komisijā. Otrkārt, *Del Monte* nav precīzi minējusi, kādēļ Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 116. punktā apgalvojot, ka, “ņemot vērā dalībnieku pilnsapulces īpašo kompetenci, attiecīgās priekšrocības tvērums nav tik liels”, ir sagrozījusi šo noteikumu.
- 125 Runājot par sesto argumentu, ir jākonstatē, kā savu secinājumu 152. un 153. punktā ir norādījusi ģenerālvokāte, ka attiecīgie *Chiquita* un *Dole* paziņojumi nebija nebūt tik viennozīmīgi un līdz ar to tie bija interpretējami. Ciktāl nešķiet, ka Vispārējās tiesas interpretācija būtu acīmredzami nesavienojama ar šo paziņojumu saturu, apgalvotā sagrozīšana nevar tikt konstatēta.
- 126 Visbeidzot, *Del Monte* septītais arguments nevar tikt atbalstīts, jo Vispārējās tiesas apgalvojums, saskaņā ar kuru “tas, ka viens no dalībniekiem vērsās pie juridiskā padomnieka, lai noskaidrotu savas tiesības un aizstāvētos pret personu, kuru tas tur aizdomās par to neievērošanu”, nav nesaderīgs ar tās vēstules saturu, kuru 1997. gada 27. martā ārējs padomnieks *Weichert* vārdā bija adresējis *Del Monte* un kura, kā savu secinājumu 157. un 158. punktā ir norādījusi ģenerālvokāte, ir uzrakstīta viennozīmīgi, jo no ievada izriet, ka vēstulē tiek sniegts viedoklis sabiedrības vārdā, lai arī argumentācija ir izklāstīta *W.* vārdā, pat tieši *W.* un *Weichert* vārdā kopā.
- 127 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, lietā C-293/13 P izvirzītais otrais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

Par lietā C-293/13 P izvirzīto trešo apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz pierādīšanas pienākumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 128 *Del Monte* norāda, ka Vispārējā tiesa, nolēmjot, ka izšķirošas ietekmes esamības pierādīšanas pienākums šajā lietā gulstas uz Komisiju, vairākkārt apgrieza šo pienākumu. Tālāk norādītajā pamatojumā ir iepriekš pieņemta izšķirošas ietekmes prezumpcija, kas esot bijusi jāatspēko *Del Monte*.
- 129 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 113. punktā Vispārējā tiesa jautājumā par sabiedrības līguma 9. panta 2. punktā paredzētajām komplementārā dalībnieka veto tiesībām esot nolēmusi, ka saskaņā ar šī līguma 9. panta 3. un 4. punktu dalībnieku pilnsapulcei ir bijusi konkrēti norobežota kompetence, “kas ir situācija, kura neizslēdz visas *Del Monte* iespējas īstenot izšķirošu ietekmi uz *Weichert* rīcību konkrētajā tirgū”.
- 130 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 208. punktā Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka, lai arī “*Weichert* ar cenu noteikšanu saistītie lēmumi varēja neatbilst tam, ko sagaidīja *Del Monte*, no [...] savāktajiem dokumentārajiem pierādījumiem nevar secināt, ka [...] *Weichert*, aplūkojot vispārīgi, nebūtu sekojusi “*Del Monte* norādījumiem” un tirgū būtu rīkojusies patstāvīgi”.
- 131 Treškārt, pārsūdzētā sprieduma 237. un 238. punktā Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka “izvilkum[s] no 2002. gada 15. maija iebildumu raksta, ko *Weichert* saistībā ar tiesvedību pret *WAL* bija iesniegusi kādā Vācijas tiesā [...], [kurā] ir uzsvērts, ka visa sabiedrības *Weichert* pievienotā ekonomiskā vērtība, t.i., iepirkumi, mārketingi un loģistika, esot attiecināma vienīgi uz komplementārajiem dalībniekiem un ka *WAL* loma sabiedrībā aprobežojoties ar finanšu dalību [...], neizslēdz secinājumu par izšķirošas ietekmes īstenošanu”.

132 Ceturtkārt, pārsūdzētā sprieduma 260. punktā Vispārējā tiesa jautājumā par *Del Monte* un *Weichert* pārskatu konsolidācijas neesamību esot nolēmusi, ka “šādas konsolidācijas neesamība ne obligāti nozīmē [..], ka [..] nebūtu iespējams secināt par izšķirošas ietekmes esamību”.

133 Lai arī Vispārējā tiesa esot pareizi piemērojusi pierādīšanas pienākumu regulējošos principus, tai esot bijis jāizvērtē, vai komandīta veto tiesības, fakts, ka *Weichert* cenas neatbilda tam, ko bija gaidījusi *Del Monte*, *Weichert* rakstveida apsvērumi Vācijas tiesās un pārskatu konsolidācijas neesamība ļāva pietiekami iezāgties šaubām attiecībā uz Komisijas konstatēto *Del Monte* izšķirošo ietekmi attiecībā uz *Weichert*, lai uzskatītu, ka šis konstatējums neizpilda prasīto pierādījumu līmeni.

134 *Weichert* un Komisija apstrīd *Del Monte* argumentāciju.

Tiesas vērtējums

135 Jākonstatē, ka *Del Monte* trešā pamata atbalstam sniegtā argumentācija izriet no kļūdainas pārsūdzētā sprieduma interpretācijas.

136 Vispirms, kā ir norādījusi *Del Monte*, no pārsūdzētā sprieduma 104. un 221. punkta viennozīmīgi izriet, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka pierādīšanas pienākums par *Del Monte* līdzatbildību par *Weichert* izdarītu pārkāpumu ir Komisijai.

137 Turpinājumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 98.–220. punktā izvērtēja, vai Komisija šo pienākumu ir izpildījusi, un uzskatīja, ka pierādījumi, uz kuriem balstījās Komisija, pierādīja minēto līdzatbildību.

138 Visbeidzot, minētā sprieduma 222.–265. punktā Vispārējā tiesa pārbaudīja, vai *Del Monte* sniegtie pierādījumi un argumenti atspēkoja Komisijas secinājumu par to, ka par *Weichert* izdarīto pārkāpumu ir vainojama *Del Monte*.

139 Kā savu secinājumu 117. punktā ir minējusi ģenerāladvokāte, šāda analīze nenozīmē nekādu pierādīšanas pienākuma pāreju.

140 Tāpat uz šādu pāreju nenorāda tas, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 113. un 208. punktā ir noraidījusi *Del Monte* apgalvojumu par to, ka šajos punktos minētie apstākļi izslēdza iespēju, ka *Del Monte* faktiski īsteno izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*. Šajos punktos Vispārējā tiesa ir vienīgi atbildējusi uz *Del Monte* apgalvojumiem attiecībā uz vainojamību par pārkāpumu.

141 No tā izriet, ka lietā C-293/13 P izvirzītais trešais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

Par lietā C-293/13 P izvirzīto ceturto apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz “in dubio pro reo” principu

Lietas dalībnieku argumenti

142 *Del Monte* norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi “in dubio pro reo” principu, atzīstot *Del Monte* par atbildīgu par *Weichert* rīcību, lai arī lietas materiālos iekļautā informācija ļāva iezāgties šaubām attiecībā uz to, vai tā bija īstenojusi izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*.

143 No judikatūras izrietot, ka Komisijai ir jāsavāc pietiekami precīzi un saskanīgi pierādījumi, kas pamatotu nelokāmu pārliecību, ka apgalvotais pārkāpums ir noticis. Ja neviens pierādījums pats par sevi nepamato šo pārliecību, šī prasība ir jāizpilda netiešo pierādījumu kopumam.

- 144 Šajā gadījumā vairāki pierādījumi radot šaubas attiecībā uz apgalvojumu, saskaņā ar kuru *Del Monte* būtībā ir noteikusi *Weichert* rīcību konkrētajā tirgū. Protams, Vispārējā tiesa visus šos pierādījumus esot noraidījusi, pamatojoties uz to, ka, tāsprāt, tie nepierāda izšķirošas ietekmes neesamību. Pat ja tas tā būtu, šaubas, kuras šie pierādījumi rada attiecībā uz Komisijas konstatēto izšķirošo ietekmi, pamatotu principa “in dubio pro reo” piemērošana.
- 145 *Weichert* uzskata, ka *Del Monte* apstrīd Vispārējās tiesas veiktu faktu novērtējumu, kas liek domāt, ka neviens no *Del Monte* iesniegtajiem pierādījumiem nav tāds, kas rada pietiekamas šaubas par Komisijas secinājumu.
- 146 Komisija arī uzskata, ka, tā kā *Del Monte* vēlas panākt atkārtotu pierādījumu izvērtēšanu, šis pamats nav pieņemams. Turklāt tā uzskata, ka no Vispārējās tiesas veiktā *Del Monte* argumentu vērtējuma izriet, ka tā ir uzskatījusi, ka ar pierādījumiem no tiesību viedokļa pietiekami bija pierādīta izšķirošas ietekmes īstenošana, šajā ziņā nenorādot uz nekādām šaubām.

Tiesas vērtējums

- 147 Attiecībā uz *Del Monte* ceturttā pamata pieņemamību ir jānorāda, ka tā pārmet Vispārējai tiesai pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā, pārkāpjot principu “in dubio pro reo”, un ka līdz ar to šis pamats ir pieņemams.
- 148 Pēc būtības pietiek konstatēt, ka Vispārējā tiesa no visiem tās rīcībā esošajiem pierādījumiem bija izsecinājusi, ka *Del Monte* pārkāpuma laikposmā bija īstenojusi izšķirošu ietekmi attiecībā uz *Weichert*.
- 149 Tā kā Vispārējās tiesas vērtējums, pirmkārt, bija pārlicinošs un līdz ar to bez jebkādām šaubām, kā arī, otrkārt, bez kļūdas tiesību piemērošanā, kā tika konstatēts pirmā pamata vērtējumā, ir jākonstatē, ka principa “in dubio pro reo” piemērošanas nosacījumi šajā lietā nebija izpildīti.
- 150 Jāsecina, ka lietā C-293/13 P izvirzītais ceturtais apelācijas sūdzības pamats nav pamatots un tādēļ ir jānoraida.

Par lietā C-293/13 P izvirzīto piekto apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz vienota un turpināta pārkāpuma neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 151 *Del Monte* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi EKL 81. panta 1. punktu, uzskatot, ka *Del Monte* bija piedalījusies vienotā un turpinātā pārkāpumā ar *Dole* un *Chiquita*, vienlaicīgi atzīstot, ka *Weichert* nebija zināma saziņa starp *Chiquita* un *Dole*. Vispārējās tiesas pamatojums pārsūdzētā sprieduma 590.–651. punktā balstoties uz mākslīgi sadalītu tās analīzi attiecībā uz, pirmkārt, pārkāpjošo rīcību un, otrkārt, atbildību, kā rezultātā tā subjektīvo pusi aplūko tikai atbildības kontekstā.
- 152 *Del Monte* uzskata, ka *Weichert* nezināšana par minēto saraksti nav tikai atbildību mīkstinošs apstāklis naudas soda noteikšanai, bet arī ir būtisks, lai noteiktu, vai pastāvēja vienots un turpināts pārkāpums. Saskaņotās darbības esot uzskatāmas par vienotu un turpinātu pārkāpumu tikai tad, ja var tikt pierādīts, ka tika sasniegts kopējs mērķis, ka uzņēmums zināja, ka piedalās aizliegtajā vienošanās, un/vai gatavojās dalībai tajā vai uzņēmās ar šo dalību saistītos riskus. Šajā kritērijā līdz ar to esot iekļauti objektīvi un subjektīvi elementi, un *Weichert* neesot izpildījusi subjektīvo elementu.

- 153 *Weichert* atbalsta *Del Monte* argumentāciju un piebilst, ka, ciktāl Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 593. punktā nolēma, ka divpusējā saziņa starp *Dole* un *Chiquita*, kā arī starp *Dole* un *Weichert* bija saistīta un papildinoša, tā balstījās vienīgi uz to, ka *Dole* bija iesaistīta abās saziņās. Ja ar to pietiktu, visa divpusējā saziņa, ar kuru pārkāpts EKL 81. pants, varētu tikt uzskatīta par vienotu un turpinātu pārkāpumu.
- 154 *Weichert* uzskata, ka šīs kļūdas tiesību piemērošanā rezultātā ir pilnībā jāatceļ apstrīdētais lēmums, jo vienota un turpināta pārkāpuma konstatējums nevarot tikt nodalīts no pārējā šī lēmuma.
- 155 Komisija apstrīd *Del Monte* un *Weichert* argumentus.

Tiesas vērtējums

- 156 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai EKL 81. panta 1. punkta pārkāpums var izrietēt ne tikai no atsevišķas darbības, bet arī no virknes darbību vai turpinātas rīcības, bet arī viens vai vairāki šīs darbību virknes vai turpinātas rīcības elementi paši, aplūkojot atsevišķi, var būt minētās normas pārkāpums. Ja dažādas darbības ietilpst “kopējā plānā” to identiskā mērķa dēļ, kas izkropļo konkurenci kopējā tirgū, Komisijai ir tiesības uzlikt atbildību par šīm darbībām atkarībā no dalības attiecīgajā pārkāpumā kopumā (spriedums *Komisija/Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 157 Uzņēmums, kas ir piedalījies šādā vienotā un sarežģītā pārkāpumā, veicot patstāvīgas darbības, kuras atbilst priekšstatam par nolīgumu vai saskaņotām darbībām, kas vērstas pret konkurenci EKL 81. panta 1. punkta izpratnē un kuras veicina pārkāpuma īstenošanu kopumā, var tādējādi arī būt atbildīgs par darbībām, ko veikuši citi uzņēmumi saistībā ar šo pārkāpumu, par visu pārkāpumā piedalīšanās laiku. Tas tā ir tad, ja ir konstatēts, ka minētais uzņēmums ar savu paša rīcību ir vēlējis dot ieguldījumu kopējiem mērķiem, ko ir vēlējušies īstenot visi dalībnieki, un ka tas ir zinājis par citu uzņēmumu iecerēto vai veikto pārkāpjošo rīcību, īstenojot šos pašus mērķus, vai ka tas varēja to saprātīgi paredzēt un bija gatavs uzņemties par to risku (spriedums *Komisija/Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 158 Tādējādi uzņēmums var būt tiešā veidā piedalījies visās pret konkurenci vērstajās darbībās, kuras veido vienotu, turpinātu pārkāpumu, un šādā gadījumā Komisijai ir tiesības to vainot par visām šīm pret konkurenci vērstajām darbībām un tādējādi – par minēto pārkāpumu kopumā. Uzņēmums var arī būt tieši piedalījies tikai daļā vienoto, turpināto pārkāpumu veidojošo pret konkurenci vērsto darbību, bet tas var zināt par visām pārkāpjošajām darbībām, ko iecerējuši vai īstenojuši pārējie aizliegtās vienošanās dalībnieki to pašu mērķu labā, vai arī tas var saprātīgi tās paredzēt un būt gatavs uzņemties risku. Šādā gadījumā Komisijai arī ir tiesības šo uzņēmumu vainot par visām pret konkurenci vērstajām darbībām, kas veido šo pārkāpumu, un tādējādi – par šo pārkāpumu kopumā (spriedums *Komisija/Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 43. punkts).
- 159 Savukārt, ja uzņēmums ir tieši piedalījies vienā vai vairākās pret konkurenci vērstajās darbībās, kuras veido vienotu un turpinātu pārkāpumu, bet ja nav ticis konstatēts, ka šis uzņēmums ar savu rīcību ir vēlējis piedalīties pārējo aizliegtās vienošanās dalībnieku izvirzīto kopējo mērķu īstenošanā un ka tam ir bijušas zināmas pārējās minēto dalībnieku iecerētās vai īstenojamās prettiesiskās darbības šo pašu mērķu īstenošanai vai arī ka tas varēja saprātīgi tās paredzēt un bija gatavs uzņemties ar tām saistīto risku, Komisijai ir tiesības tam inkriminēt tikai darbības, kurās tas ir piedalījies tieši, un pārējās tādas minēto dalībnieku iecerētās vai īstenojamās pret konkurenci vērstās darbības to pašu mērķu īstenošanai, ko īstenoja šis uzņēmums, attiecībā uz kurām ir pierādīts, ka tas varēja saprātīgi tās paredzēt un bija gatavs uzņemties ar tām saistīto risku (spriedums *Komisija/Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 44. punkts).

160 Tādējādi šajā lietā Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, nolēma, ka tas, ka *Weichert* nezināja par informācijas apmaiņu starp *Dole* un *Chiquita* un ka tai par to nebija jāzina, nebija tāda veida, lai konstatētajam pārkāpumam atņemtu vienotu un turpinātu raksturu, par kuru pilnībā tomēr nevarēja tikt vainota šī sabiedrība.

161 No tā izriet, ka lietā C-293/13 P izvirzītais piektais apelācijas sūdzības pamats un tādējādi *Del Monte* apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par Komisijas apelācijas sūdzību lietā C-294/13 P

Par “Weichert” interesi iesniegt atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

162 Šī sprieduma 48. un 49. punktā izklāstīto apsvērumu dēļ Komisija un *Del Monte* apstrīd *Weichert* interesi iesniegt atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību.

163 *Weichert* apstrīd Komisijas un *Del Monte* argumentāciju.

Tiesas vērtējums

164 Kā norādīts šī sprieduma 51. punktā, saskaņā ar Reglamenta 172. pantu Vispārējā tiesā izskatītās attiecīgās lietas dalībnieks, kuram ir “interese, lai apelācijas sūdzība tiktu apmierināta vai noraidīta”, atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību var iesniegt divu mēnešu laikā no dienas, kad tam ir izsniegta apelācijas sūdzība.

165 Šajā lietā pretēji tam, ko, šķiet, uzskata Komisija un *Del Monte*, ir acīmredzami, ka *Weichert* ir interese, lai Komisijas apelācijas sūdzība tiktu noraidīta. Ja Tiesa apmierinātu šo apelācijas sūdzību, naudas soda apmērs, par kura samaksu solidāri ir atbildīga *Weichert*, varētu būt lielāks, kas nozīmē, ka tās interesēs ir iesniegt apsvērumus par visiem ar to saistītajiem juridiskajiem jautājumiem.

166 Tādējādi ir jāsecina, ka *Weichert* ir interese iesniegt atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību.

Par lietā C-294/13 P izvirzīto pirmo apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz “Weichert” tiesību aktos noteiktu pienākumu sniegt informāciju Komisijai

Lietas dalībnieku argumenti

167 Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 840.–853. punktā uzskatot, ka *Weichert* sniegtā informācija administratīvajā procesā attaisnoja ar apstrīdēto lēmumu uzliktā naudas soda samazināšanu.

168 Tā norāda, ka saskaņā ar Pamatnostādņu 29. punktu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 23. pantam uzliktā naudas soda pamatsummu var samazināt tostarp tad, ja attiecīgais uzņēmums ir nopietni sadarbojies ar Komisiju, šai sadarbībai pārsniedzot tiesību aktos noteiktās robežas.

169 Komisija uzskata, ka uzņēmumiem ir pienākums atbildēt uz informācijas pieprasījumiem, kuri izdarīti saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. pantu, jo ar šo tiesību normu attiecīgajiem uzņēmumiem nav atzītas nekādas tiesības nepildīt šos pieprasījumus un ar to attiecībā uz tiem ir noteikts pienākums aktīvi

sadarboties. Komisijai esot tiesības noteikt uzņēmumam pienākumu iesniegt visu nepieciešamo informāciju par faktiem, kas tam var būt zināma, un vajadzības gadījumā tai iesniegt ar šo informāciju saistītos dokumentus.

- 170 Tādējādi uzņēmums, kurš, atbildot uz Komisijas informācijas pieprasījumu, sniedz informāciju, nepārsniegtu tās sadarbības robežas, kuru tam ir pienākums īstenot saskaņā ar minēto tiesību normu, un šajā ziņā sniegtā informācija neesot uzskatāma par brīvprātīgu sadarbību, kura būtu jākompensē, samazinot attiecīgajam uzņēmumam uzlikto naudas sodu.
- 171 No Vispārējās tiesas pastāvīgās judikatūras izrietot, ka sadarbība, ar kuru netiek pārsniegti saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. punktu uzņēmumam uzliktie pienākumi, nedod nekādas tiesības uz šim uzņēmumam uzliedzamā naudas soda samazināšanu, un nav svarīgi, ka informācija ir tikusi lūgta saskaņā ar šīs regulas 18. panta 2. punktu vai ar lēmumu atbilstoši šī panta 3. punktam.
- 172 Komisija piebilst, ka uzņēmums, kurš vienīgi ievēro ar minēto regulu noteiktos sadarbības pienākumus, neizrāda patiesu sadarbību Tiesas judikatūras izpratnē attiecībā uz paziņojumiem par iecietību.
- 173 Komisija uzsver, ka mērķi destabilizēt aizliegtās vienošanās, iedrošinot uzņēmumus tajās atzities Komisijā, un atvieglot tās uzdevumu, iesniedzot pierādījumus, būtu nopietni apdraudēti, ja uzņēmumiem, kuri spontāni nesniedz informāciju, bet vienīgi izpilda izmeklēšanas pasākumus, arī varētu būt tiesības uz naudas soda samazināšanu, ja to sniegtā informācija izrādās esam lietderīga.
- 174 Komisija norāda, ka daudzos gadījumos sniegtā informācija, atbildot uz informācijas pieprasījumiem, ir lietderīga, lai pierādītu pārkāpumu, par kuru notiek izmeklēšana, jo šī izmeklēšanas instrumenta mērķis ir tieši ļaut Komisijai iegūt informāciju, kuru tā uzskata par lietderīgu.
- 175 Visbeidzot, Komisija uzskata, ka strīds ir izskatāmā stāvoklī, un lūdz Tiesu noteikt galīgo solidāri *Weichert* un *Del Monte* uzlikto naudas sodu EUR 9 800 000 apmērā.
- 176 *Del Monte* un *Weichert* iebilst, norādot, ka Komisijas argumentācijas pamatā ir kļūdaina pārsūdzētā sprieduma interpretācija, jo Vispārējā tiesa minētā sprieduma 834.–839. punktā esot izvērtējusi, vai *Weichert* sadarbība ir bijusi brīvprātīga, un minētā sprieduma 840. punktā esot apstiprinājusi, ka šī sadarbība ir bijusi brīvprātīga, jo tā ir tikusi sniegta, atbildot nevis uz lēmumu Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta izpratnē, bet uz vienkāršu pieprasījumu šī panta 2. punkta izpratnē.
- 177 Turklāt *Del Monte* un *Weichert* uzskata, ka tiesību aktos nav noteikts pienākums atbildēt uz vienkāršu informācijas pieprasījumu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktam. Tās uzsver, ka vienīgi lēmums atbilstoši šī panta 3. punktam radot izpildāmu tiesību aktos noteiktu pienākumu, varot būt par prasības priekšmetu un atbildes nesniegšanas gadījumā paredzēt sodus saskaņā ar šīs regulas 23. un 24. pantu. Vienkārša informācijas pieprasījuma gadījumā netiktu uzlikts ne naudas sods, ne kavējuma nauda, ja netiktu sniegta atbilde. Turklāt atbilstoši LESD 288. pantam vienīgi regulas, direktīvas un lēmumi uzliedzot saistības. Tādējādi, ja uzņēmums neatbild uz šādu pieprasījumu, Komisija, lai radītu tiesību aktos noteiktu pienākumu, varot pieņemt lēmumu.
- 178 *Del Monte* un *Weichert* arī uzskata, ka Vispārējā tiesa ir īstenojusi savu neierobežoto kompetenci naudas sodu pārskatīšanas jomā un ka to nesaistot Komisijas pamatnostādnes. Līdz ar to Komisija nevarot pamatoti norādīt, ka ar piešķirto samazinājumu tiek apdraudēta 2002. gada Paziņojuma par sadarbību piemērošana, un šo samazinājumu nevarot apstrīdēt, pamatojoties uz to, ka tas neatbilst kādam no šiem paziņojumiem. Vispārējā tiesa jau esot samazinājusi naudas sodu atbilžu uz vienkāršiem informācijas pieprasījumiem dēļ, un Tiesa nekad neesot bijusi pret šādu praksi.

179 Visbeidzot, *Del Monte* un *Weichert* uzskata, ka Komisijas bažas saistībā ar tās naudas sodu preventīvo iedarbību nav pamatotas, jo Vispārējā tiesa ir samazinājusi naudas sodu 2 % apmērā no pamatsummas. Turklāt, ja Komisija vēlētos nepieļaut šādus samazinājumus, tā varot pieņemt lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktu. Uzņēmumi, kas atbild uz informācijas pieprasījumiem, būtiski atvieglojot izmeklēšanu veikšanu un atsakoties no daudzām procesuālajām tiesībām.

Tiesas vērtējums

180 Pārsūdzētā sprieduma 840.–853. punktā Vispārējā tiesa ir nolēmusi, ka *Weichert* atbilde uz informācijas pieprasījumu, kas izdots, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktu, ir pamats piešķirt šai sabiedrībai, ņemot vērā tās administratīvajā procesā izrādīto sadarbību, naudas soda samazinājumu.

181 Šajā ziņā, ja saskaņā ar minētās regulas 18. panta 2. punktu Komisija nosūta vienkāršu informācijas pieprasījumu uzņēmumam vai uzņēmumu apvienībai, tā paziņo pieprasījuma juridisko pamatu un nolūku, norāda informāciju, kura vajadzīga, un nosaka termiņu, kurā jāsniedz informācija.

182 Šajā lietā nav strīda par to, ka *Weichert* nebija uzlikts pienākums sniegt informāciju ar formālu lēmumu Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta izpratnē, bet ka to darīt tam tika lūgts ar vienkāršu informācijas pieprasījumu atbilstoši šīs regulas 18. panta 2. punktam.

183 Lai arī *Weichert* ir atbildējusi tikai uz vienkāršu informācijas pieprasījumu, ir jākonstatē, ka tā nav sniegusi Komisijai informāciju bez tās uzaicinājuma.

184 Šajā ziņā, kā savu secinājumu 246. punktā ir norādījusi ģenerālvokāte, 2002. gada Paziņojumā par sadarbību paredzētais naudas soda samazinājums ir pamatots tikai tad, ja uzņēmums sniedz Komisijai informāciju bez uzaicinājuma. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru attiecīgā uzņēmuma rīcībai ir ne vien jāatvieglo Komisijas uzdevums, kura mērķis ir pārkāpuma esamības konstatēšana, bet arī jāliecina par patiesu sadarbību (šajā ziņā skat. spriedumus *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 395. un 396. punkts, kā arī *Schenker & Co.* u.c., C-681/11, EU:C:2013:404, 48. punkts).

185 Jebkura cita interpretācija būtu pretrunā gan iecietības sistēmas mērķim, gan tās stimulējošajai iedarbībai, jo, pirmkārt, ar to visiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem tiktu samazināts naudas sods, tiklīdz tie pēc Komisijas pieprasījuma sniegtu tai noderīgu informāciju un/vai pierādījumus, un, otrkārt, ar šādu interpretāciju uzņēmumiem būtu izdevīgi rīkoties nogaidoši tā vietā, lai pēc savas iniciatīvas iespējami ātri un visaptveroši sniegtu Komisijai ziņas par šādu informāciju un pierādījumiem.

186 Tādējādi Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 840.–853. punktā uzskatot, ka atbilde uz informācijas pieprasījumiem atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktam pamato naudas soda samazināšanu.

187 Turklāt, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 853.–856. un 880. punkta, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi šādu pašu kļūdu tiesību piemērošanā, savas neierobežotās kompetences īstenošanas ietvaros samazinot naudas sodu 10 % apmērā attiecībā uz *Del Monte* un *Weichert* par pēdējās minētās sadarbību administratīvajā procesā, lai arī *Weichert* rīcība nevar tikt uzskatīta par tādu, kas liecina par patiesu sadarbību.

188 Šajos apstākļos ir jāapmierina lietā C-294/13 P Komisijas izvirzītais pirmais pamats un jāatceļ pārsūdzētā sprieduma rezolūīvās daļas 1) punkts.

Par lietā C-294/13 P izvirzīto otro apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz ekonomiskas vienības starp “Del Monte” un “Weichert” neesamību administratīvā procesā

- 189 Tā kā Komisijas otrais pamats ir ticis izvirzīts pakārtoti un pirmais pamats ir ticis apmierināts, otrais pamats nav jāizvērtē.

Par *Weichert* un *Del Monte* pretapelācijas sūdzībām lietā C-294/13 P

Lietas dalībnieku argumenti

- 190 Ja Tiesa apmierinātu lietā C-294/13 P Komisijas izvirzīto pirmo apelācijas sūdzības pamatu, *Del Monte* uzskata, ka būtu jāizvērtē, vai ar Komisijas informācijas pieprasījumiem bija prasīts, lai *Weichert* atzīst EKL 81. panta pārkāpuma izdarīšanu. Tā kā Vispārējā tiesa nav lēmusi par to, vai *Weichert* bija tiesības neatbildēt tādēļ, ka informācijas pieprasījumi attiecās uz pašapsūdzošiem paziņojumiem, pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.
- 191 *Weichert* arī norāda, ka, ja informācijas pieprasījumos ir iekļauts tiesību aktos noteikts pienākums sniegt atbildi, būtu piemērojamas tiesības pašam sevi neapsūdzēt un nebūtu vairs atbalstāma Vispārējās tiesas norāde par to, ka *Weichert* nevarot atsaukties uz šīm tiesībām. Tā kā *Weichert* tika pieprasīts detalizēti izskaidrot to, ko tā bija apspriedusi divpusējā pirmstarifikācijas saziņā, apstākļos, kad Komisijai bija aizdomas, ka saziņas mērķis bija ierobežot konkurenci, ar jautājumiem *Weichert* bija spiesta atzīt pārkāpumu, kas bija jāpierāda Komisijai.
- 192 Komisija apstrīd *Weichert* un *Del Monte* argumentāciju. Turklāt tā uzskata, ka *Weichert* lietā C-294/13 P iesniegtā pretapelācijas sūdzība nav pieņemama.

Tiesas vērtējums

- 193 Tiesai ir jāizvērtē, vai pienācīga tiesvedība tādos apstākļos kā pamatlietā pamato *Weichert* lietā C-294/13 P iesniegtās pretapelācijas sūdzības noraidīšanu pēc būtības, nelemjot par Komisijas celto iebildi par nepieņemamību (šajā ziņā skat. spriedumu *Padome/Boehringer* C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. punkts).
- 194 Jāuzskata, ka tā tas ir šajā lietā. Pat pieņemot, ka minētā iebilde par nepieņemamību tiktu apmierināta, būtu pēc būtības jāizvērtē *Del Monte* argumenti, kuri būtībā ir tādi paši kā *Weichert* minētie.
- 195 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka tiesības pašam sevi neapsūdzēt neietekmē informācijas pieprasījumi, kuri izdarīti, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktu (šajā ziņā skat. spriedumus *Dalmine/Komisija*, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 35. punkts, kā arī *Erste Group Bank u.c./Komisija*, C-125/07 P, C-133/07 P un C-137/07 P, EU:C:2009:576, 272. punkts).
- 196 Ja noteiktajā termiņā neiesniedz uz šo pamatu pieprasīto informāciju, tā rezultātā nevar tikt uzlikts naudas sods vai kavējuma nauda saskaņā ar attiecīgi Regulas Nr. 1/2003 23. un 24. pantu. Vienkāršs informācijas pieprasījums tādējādi atšķiras no formāla lēmuma, kas pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktu, un attiecībā uz kuru šajā regulā ir paredzēta finansiālu sankciju uzlikšana atbildes nesniegšanas gadījumā.
- 197 Šajā lietā tādējādi pietiek konstatēt, ka Komisija attiecībā uz *Weichert* nav pieņēmusi lēmumu Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta izpratnē.

- 198 Šajos apstākļos *Weichert* un *Del Monte* nevar pamatoti atsaukties uz *Weichert* tiesībām, ka Komisija nevar to piespiest atzīt savu dalību pārkāpumā (šajā ziņā skat. spriedumus *Dalmine/Komisija*, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 35. punkts, kā arī *Erste Group Bank u.c./Komisija*, C-125/07 P, C-133/07 P un C-137/07 P, EU:C:2009:576, 272. punkts).
- 199 No tā izriet, ka *Weichert* un *Del Monte* lietā C-294/13 P iesniegtās pretapelācijas sūdzības ir jānoraida.

Par strīdu pirmajā instancē

- 200 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.
- 201 Tā kā šajā gadījumā ir jāatceļ vienīgi pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punkts attiecībā uz naudas soda apmēru, Tiesas rīcībā ir nepieciešamie elementi, lai pieņemtu galīgo lēmumu attiecībā uz šo apmēru.
- 202 Šajā ziņā, lai labotu šī sprieduma 187. punktā konstatēto kļūdu tiesību piemērošanā, kā arī ņemot vērā šī sprieduma 183.–185. punktā minētos apsvērumus, ir jāatsaucas uz Vispārējās tiesas piešķirto naudas soda samazinājumu 10 % apmērā par *Weichert* sadarbību administratīvajā procesā un tādējādi naudas sods ir jānosaka EUR 9 800 000 apmērā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 203 Reglamenta 184. panta 2. punkts paredz, ka, ja apelācijas sūdzība ir nepamatota vai ja tā ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 204 Atbilstoši minētā reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 205 Atbilstoši šī paša reglamenta 140. panta 3. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, Tiesa var nolemt, ka personai, kas iestājusies lietā, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai.
- 206 Tā kā *Del Monte* un *Weichert* visās tiesvedībās spriedums ir nelabvēlīgs un tā kā Komisija visās šajās tiesvedībās ir prasījusi piespriest šīm sabiedrībām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tām ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Tomēr *Weichert* ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kuri saistīti ar *Del Monte* un Komisijas ierosinātajām tiesvedībām.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) apelācijas sūdzību lietā C-293/13 P un pretapelācijas sūdzības lietās C-293/13 P un C-294/13 P noraidīt;
- 2) atcelt sprieduma *Fresh Del Monte Produce/Komisija* (T-587/08, EU:T:2013:129) rezolutīvās daļas 1) punktu;
- 3) naudas sodu, kas uzlikts saskaņā ar Komisijas 2008. gada 15. oktobra Lēmuma C(2008) 5955 par procedūru saskaņā ar [EKĻ] 81. pantu (Lieta COMP/39 188 – Banāni) 2. panta c) punktu, noteikt EUR 9 800 000 apmērā;
- 4) *Fresh Del Monte Produce Inc.* atlīdzina tiesāšanās izdevumus saistībā ar, pirmkārt, galvenajām apelācijas sūdzībām lietās C-293/13 P un C-294/13 P, kā arī, otrkārt, tās pretapelācijas sūdzību lietā C-294/13 P, izņemot tiesāšanās izdevumus, kuri radušies *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG*, kura sedz savus tiesāšanās izdevumus pati saistībā ar visām minētajām tiesvedībām;
- 5) *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus saistībā ar savām pretapelācijas sūdzībām lietās C-293/13 P un C-294/13 P.

[Paraksti]